Ateşe meydan orlar

erinde, her kıtada
ateşten
şiler var. Acaba
ma geleneğinin
Bu geleneğin
çin düzenleniyor?

GEORGE SANDWIT
bir araştırmacısı olara
da bulunuyordu. Su
üstünde yürüme törenl
Hindu gruplarından
üzerinde yürümüşlerd
bayramları kutlanıyor
ğunda özel olarak
konmuştu.

Bilime aykırı

1950 yılında emekli o
Miracle Hunters" başl
yazdı. Bu kitabında ta
olayı ayrıntılı olarak a
böyle bir olayı ilk kez s
palı bankacı arkadaşı
söz ediyordu:

*"Hiç de istemeyerek
bir gerçek olduğunu iti
atmış ve bu attığı şey
Hükümetin bu gibi uy
durması gerektiğini sa
düşündüğü sorulduğuna
içinde, bu gibi bir olayı
larla bağdaşmadığı cevabını verdi. Kendisine
ateşte yürüyen bu kişilerden çok şey öğrenebi-
leceğini söylediğimde, o kadar kızdı ki, arka-
sını dönüp hemen yanımdan uzaklaştı."*

Karşı çıkanlar çok

Bankacının bu akılcı tutumu anlaşılabilir. Çünkü bir yüzyıldan fazla bir zamandan beri bilim adamları da bazı unsurların ateşten etkilenmemelerine karşı aynı tutumu takınıyorlar. İşin en ilginç yanı, Hinduizm, Budizm

lerin liderleri de böyle
u dinlere inanan birçok
çok seviyor. Bu lider-
laylar, bu dinlere ina-
üçük gruplar tarafından
şekilde yüreklendiril-
yerleşmiş düşüncelere

arşı gücü kanıtlayan bir
mda birdenbire ortaya
toplumda daha önce
eleneği bulunmaz. Bir
yetiştiricisi olan **Frank**
eski adı Güney Rodezya
larında Shona kabile-
yle bir olayı anlatıyor.

Ateşe meydan okuyorlar

Dünyanın her yerinde, her kıtada ve her toplumda ateşten etkilenmeyen kişiler var. Acaba ateşe egemen olma geleneğinin kökleri nerede? Bu geleneğin garip törenleri niçin düzenleniyor?

GEORGE SANDWITH, İngiliz hükümetinin bir araştırmacısı olarak Fiji Takımadaları'nda bulunuyordu. Suva'da gördüğü ateş üstünde yürüme törenleri onu âdeta büyüledi. Hindu gruplarından birinin üyeleri korlar üzerinde yürümüşlerdi. Hindu Tanrılarının bayramları kutlanıyordu. 9-12 metre uzunluğunda özel olarak açılmış kanallara konmuştu.

Bilime aykırı

1950 yılında emekli olunca, Sandwith, **"The Miracle Hunters"** başlığını taşıyan bir kitap yazdı. Bu kitabında tanık olduğu söz konusu olayı ayrıntılı olarak anlatıyordu. Kitabında böyle bir olayı ilk kez seyreden yine bir Avrupalı bankacı arkadaşının tepkisinden şöyle söz ediyordu:

"Hiç de istemeyerek ateşte yürüme olayının bir gerçek olduğunu itiraf etti. Çukura bir şey atmış ve bu attığı şey de hemen alev almıştı. Hükümetin bu gibi uygulamaları hemen durdurması gerektiğini savunuyordu. Niye böyle düşündüğü sorulduğunda, büyük bir tedirginlik içinde, bu gibi bir olayın çağdaş bilimsel buluşlarla bağdaşmadığı cevabını verdi. Kendisine ateşte yürüyen bu kişilerden çok şey öğrenebileceğini söylediğimde, o kadar kızdı ki, arkasını dönüp hemen yanımdan uzaklaştı."

Karşı çıkanlar çok

Bankacının bu akılcı tutumu anlaşılabilir. Çünkü bir yüzyıldan fazla bir zamandan beri bilim adamları da bazı unsurların ateşten etkilenmemelerine karşı aynı tutumu takınıyorlar. İşin en ilginç yanı, Hinduizm, Budizm ve Şintoizm gibi dinlerin liderleri de böyle düşünüyorlar. Oysa bu dinlere inanan birçok kişi ateşle oynamayı çok seviyor. Bu liderlere göre bu gibi olaylar, bu dinlere inananlar arasında çok küçük gruplar tarafından uygulanabilir. Hiçbir şekilde yüreklendirilmemelidir. Çünkü yerleşmiş düşüncelere aykırıdır...

Kalkütalı bir fakir olan Jatoo Bhai, alev alev yanan ateşin içinde dans ettikten sonra hiç yaralanmadan çıkacaktır (üstte).

Ateşte yürüme törenine hazırlık sırasında Jatoo Bhai dua ediyor (altta).

İlkel kabilelerde

Zaman zaman ateşe karşı gücü kanıtlayan bir örnek, ilkel bir toplumda birdenbire ortaya çıkar. Çoğunlukla bu toplumda daha önce böyle bir yeteneğin geleneği bulunmaz. Bir gazeteci ve hayvan yetiştiricisi olan **Frank Clements,** Afrika'da, eski adı Güney Rodezya olan ülkede, 1950 yıllarında Shona kabilesinde tanık olduğu böyle bir olayı anlatıyor.

Kabilesinin hayvanlarına aşı yapan bir veteriner operatörle birlikte yemeğe davet edilmişlerdi. Yemekten sonra ateşin yanında çömelmiş otururken, Clements çakmağı ile bir sigara yaktı. Daha sonra olanları kendisi şöyle anlatıyor:

Yanan odunu yalıyor

"Çakmağım eski bir çakmaktı ve içine fazla benzin doldurulmuştu. Sanırım alev, çakmaklara alışkın olmayan ve çoğunluğu çocuk olan kabile bireyleri için oldukça ilginçti. Kabile üyelerinin aralarında bulunan daha yaşlıca bir tanesi, her nedense benden ve arkadaşımdan hoşlanmamıştı. Sanki kendisinin de neler yapabileceğini kanıtlamak istercesine, ateşten yanan bir odun parçasını aldı.

Kendi gri sakallı yüzüne doğru tuttu. Odun parçasını hafifçe yaladığında yanaklarının ve burun deliklerinin çevresinde kıvılcımlar uçuştu. Daha sonra ateşi avuçlarının arasında söndürdü. Bize doğru bakarak küçümseyici bir ses çıkardı. Odun parçasını fırlatı. Hiç yaralanmamış gibi görünmesinin yanı sıra, sakalında is bile yoktu."

Bu olayın ilginç yönü, Shonaların tarım yapan insanlar olmasıdır. Onların geleneklerinde ateşe egemen olma yeteneği yoktur. Oysa Katanga, Ba Yeke, Mosengere ve diğer bazı madenci Kongo kabilelerinde ateşle ilgili karmaşık törenler yapılır. Shona kabilesindeki **"ateş yiyici"** ait olduğu kabilenin bireyleri arasında tek gibi görünmektedir. Bu ustalığı ya gezgin bir ateş yiyiciden öğrenmiş veya bu yetenekle doğmuş olabilir...

Jatoo Bhai ateşten etkilenmemeye hazırlandığı sırada dinsel vecd içine giriyor (altta).

Alevler içinde dans etmeden önce ateşin hazırlanması (en altta).

Dünyaya yayılıyor

Yüzyıllar boyunca, tarih öncesi göçlerle birlikte ateşe egemen olma törenleri ve bilgileri Orta Asya'dan dışarı taştı. MÖ 500 yıllarında Çin, Japonya, Tibet ve Hindistan'a dek yayıldı. Hatta bir dönem Bulgaristan ve Yunanistan'da bulunan Kabiriler **"ocağın ustaları"** ve **"ateşe karşı güçlü olanlar"** diye tanımlandılar. Onların ateşle ilgili gizemli bilgileri zamanla Doğu Akdeniz ve Afrika'ya da yayıldı.

Hindistan'a geliyor

Hindistan Yarımadası'ndaki Hinduizm dini, ateşe egemenlik düşüncesini kolaylıkla benimsedi. Hintlilere göre kendi dinlerinin gerçek adı **"Sanatana"** idi. Sözcüğü Türkçeye çevirdiğimizde **"sonsuz ve yaşı olmayan"** anlamını veriyor. Dindar Hinduların amacı Brahma'ya veya başka bir deyişle kendi öz varlıklarına erişmekti. Onlar bunu gerçekleştirmek için, kendini bulma yolunda 10 veya daha fazla olan yoga yönteminden birini izlerler.

Batılılar tarafından da bilinen **Hatha Yoga,** hem fiziksel kontrolün ve hem de bilinmeyene erişmenin yoludur. Buna ilk başlayan biri, Hatha Yoga'nın ilk yedi aşamasından geçerek, sekizinci aşama olan **"Samadhi"**ye varır. Bu öğretilmez. Öğretiyi uygulayan kişinin kendisi tarafından fark edilir. Samadhi kişiye "sidhi"ler veya doğaüstü yetenekler verir. Bu aşamaya ulaşan kimse **"Sadhu"** diye adlandırılır. Badhular, Batılılar tarafından yanlış olarak "fakir" diye tanımlanır.

Fakirlerin yaptıkları

Sadhuların çoğunluğu bir yerde kalıp sessizce meditasyon yapmayı seçer. İnsanların düş gücünde yaşayan daha garip olan fakirlerdir. Bunların bazıları çok içtendir. Kutsallığı arama yolunda kendilerini çok dramatik, oysa görünüşte amaçsız işlere adarlar.

Örneğin, olanak elverdiğince çok sayıda ırmak veya kaynakta yıkanmayı amaç edinebilirler. Dikenli bir çalılıkta yıllarca oturabilirler. Ta ki, çalılık kendilerini tümüyle sarana değin bunu sürdürürler. Ayrıca, tırnakları avuç içlerini delip, tırnakları etlerinin içinde büyüyene dek avuçlarını sürekli yumruk biçiminde tutabilirler

Diğer yandan bunlardan bazıları sirkte gösteri yapmayı andıran işler yaparlar. İşte Hindistan'daki ateşe egemen olan fakirler bunların arasında çıkar. Dindar ve bilge Hindular için bunlar aforoz edilmiştir. Buna rağ-

men, yine de, güçlerinin ayrıcalığından kuşku duyulamaz.

Akılcı bir açıklama yok!

Görüldüğü kadar, ateşle dolu kanallarda yürümek, fakirlerin gösterilerinin en yaygın olanıdır. Yerel bir Hindu Tanrısının yortusunda, fakir bir köye gidip, kanalın hazırlanıp sıcak taşlarla doldurulmasını ister. Kanal hazırlandıktan sonra inananların başına geçer. Ateşte yürüyenlere katılan Avrupalı sayısı da az değildir. Şaşırtıcı olan yaralanma olaylarının hiç denecek kadar az olmasıdır.

Bu konuda açıklama yapan birisi şöyle demiştir: *"Buradaki düşünce, fakirin tüm acıları kendi benliğinde toplaması ve istem gücü ile bunu yadsımasıdır. Taşlar gerçekten çok sıcaktır. Yürüyenlerin vücutlarına herhangi bir yapay madde sürülerek, bir hazırlık yapılması söz konusu değildir. Olayın akılcı hiçbir açıklaması yoktur..."*

Jatoo Bhai tapınma yönteminin doruğunda alevler içinde dans ediyor (üstte).

Danstan sonra fakirin en küçük bir yanık izi bulunmayan tabanları. Giysilerinin de yanmamış olması çok şaşırtıcıdır (sağda).

Uzakdoğu'da...

Polinezya, Malaya ve Tahiti'de de ateş üzerinde yürüyenler, Hindu mezhebinin üyeleri arasından çıkıyor. Çin, Tibet ve Japonya'daki Budistler de aynı şeyi yapıyorlar. Hong Kong'da ise ateş üzerinde yürümek daha çok turistler için bir gösteri niteliği taşıyor. Japonların eski doğaya ve atalara tapma dini olan Şintoizmin de ateşte yürüyen dindar üyeleri var.

İngiliz profesör de yürüyor

İngiliz edebiyatı profesörü olan **E. G. Stephenson,** Tokyo'da 27 metre uzunluğunda ateş dolu bir kanalın hazırlandığı bir Şinto törenine katıldı. Stephenson, büyük bir yürekli-likle kendisinin de ateşte yürüyenlere katılıp katılmayacağını sordu. Törene başkanlık eden bir rahip, kendisini yakındaki bir tapınağa götürdü. Başından aşağıya tuz serpti. Bundan sonra profesör kanalın üzerinde sanki gezinirmis gibi yürüdü. Ayaklarının altında sanki gıdıklanıyormuş gibi bir duygudan başka hiçbir şey duymadı.

Büyü törenlerinde

Batı Hint Adaları'ndaki kara büyü törenlerinin büyük bir kısmında görkemli gösterilere yer verilir. Bu törenlerde ateşe egemen olma yeteneğinin çeşitli biçimlerinin büyük payı vardır. Trinidad'da sayısız ateş yiyici ve ateşin üzerinde yürüyen insan var. Haiti'de ise kara büyü, politik, sosyal ve dinsel faaliyetler arasında önemli bir yer tutuyor. Burada bulunan

ateşe egemen kişilerin gösterileri gerçekten çok etkileyici oluyor.

Yazar ve Psikiyatr **Dr. William Sargant**'ın ayrıntılı çalışmalarının konusu yıllar boyu Haiti'deki kara büyü oldu. Bu gibi törenlere katılan kimselerin derin bir transa girdikten sonra bu gibi olayları yaşadıklarını gördü. Dr. Sargant, Haiti'deki kara büyücülerin kökenlerini de araştırdı. Bunun Afrika, Kongo, Arap tüccarlar, Anadolu, İran ve oradan da Moğol ve Tatar Şamanlara kadar vardığını tespit etti.

Budistlerin, her yıl Japonya' da Takao dağında tekrarlanan Hi Watari diye adlandırılan ateşte yürüme festivalleri. Bu tören barış duaları ve seyircilerin sağlıklarına adanmıştır. Odunları ateşe atmadan önce seyirciler hasta yerlerini bunlarla ovarlar (üstte).

Ateşe karşı bağışıklık

Batı Hint Adaları'ndaki kölelerden birçoğu Kongo'dan gönderilmişti. Aralarında çok sayıda Yoruba bulunuyordu. Yoruba kabilesinin en önemli Tanrısı **Ogun**'dur. İnanışa göre Ogun, göksel bir demircidir. İnsanlarına ateşi nasıl kullanacaklarını ve demiri nasıl işleyeceklerini öğretmiştir.

Yorubalıların gizli bir topluluğu olan Ogboniler hâlâ Ogun'u Tanrı olarak kabul ederler. Ateşle gösteri yapıp, ateş yerler. Haiti'de Ogun **"Ogun Badagris"** (kanlı savaşçı) biçimine girmiştir. Kendisine inananların hem iç, hem de dış ateşe karşı bağışıklık kazanmasını ister.

Gözlerine sürüyorlar

Haitililer önce yanan kömürler üzerinde dans ederler. Sonra da içine dövülmüş çok acı bir tür kırmızı biber konmuş romdan bol miktarda içerler. Dr. Sargant, yalnızca kadınların katıldığı bir törende, katılanların bu öldürücü içkiyi yere yıkılmadan içmelerini gördü. Ayrıca aynı içkiyi hiçbir zarar vermeden açık gözlerine de sürdüklerine tanık oldu.

Kızılderililerde arınma töreni

Kuzey Amerika'daki Kızılderililerin Asya kökenli oldukları kabul ediliyor. Ataları Şamanizmle birlikte ateşe egemen olma geleneklerini Sibirya'dan Alaska'ya ve oradan da Amerika'ya taşıdılar. Yaklaşık her Kızılderili kabilesinin kültüründe ateşe tapma ile ilgili bazı izler görülür.

Kanada'da yaşayan Huronlar bu alanda eski yeteneklerini hiç bozmadan koruyorlar. Güneybatının Apaçileri ve Siyu ve Cheyenne gibi ovalarda yaşayan kabilelerde de aynı izler saptanabilir. Örneğin, Balckfoot ve Pueblo gibi Kızılderililer arınma törenlerinde kendilerini küle bularlar. Onlar külü ateşin tohumları olarak kabul ederler.

Güney Amerikalı Kızılderililer arasında en şaşırtıcı arınma töreni belki de Navajolarınkidir. Bu tören sanki Şamanizmle Fin saunasını birleştirmektedir. Kabile üyeleri tören kulübesinde çok büyük bir ateş yakarak arınma törenine başlarlar.

Tüm kabile soyunarak çıplak kalır. Şamanın önderliğinde kulübeye girer ve ateşin çevresinde dönerler. Tören dansı yapılır. Bu dans sırasında kadınlar ateşin çevresinde ayaklarını sürükleyerek dönerken, erkekler de ateşin üzerinden atlarlar veya üzerinden koşarlar. Törenin bu bölümü bittikten sonra kadınlar ve erkekler ayrılır.

Bu sırada Şaman uzun odun parçalarını yakıp kor haline sokar. Bu sopaları önce kendi bacaklarına ve daha sonra da hastaların bacaklarına değdirir. Yandığı için acı çeken kimsenin daha çok duaya gereksinmesi olduğuna inanılır. Herkes, birer birer bir tas tuzlu su içer ve onu kum dolu bir kaba kusar.

Çıkarmayan kimse pis olarak kabul edilir ve töreni yeni baştan tekrarlar. Son olarak da kulübenin kapısı kapatılır. Şaman ve kendisine inananlar ateş sönüp küller soğuyana dek ateşin çevresinde otururlar.

Daha sonra da küller çıkarılanlarla karıştırılır, kuruyup rüzgâr tarafından savrulmak üzere dışarıya bırakılır. Bir yıl için arınma töreni böylece sona erer.

Ressam William Leigh'in çizdiği Navajo ateş dansı (altta).

Kayıp gezegen bulunamıyor

Mars'la Jüpiter arasında aranan kayıp gezegeni 358. sayfada işledik. Aşağıdaki yazıda bu gezegenin bir türlü bulunamayışı ele alınıyor.

ÇOĞU GÖKBİLİMCİ asteroidlerin bir milyon yıl önce, bir gezegenin patlamasıyla oluştuğu görüşüne karşı çıkıyor. Onlara göre bir milyon yıl çok yakın bir zaman! Her şeyden önce de, asteroidler tek bir patlama sonucunda oluşmuşa pek benzemiyorlar. Çünkü hareketleri çok değişik.

Phaeton teorisi yanlış mı?

Gezegen gerçekten patladığında en az iki parçası değişik yönlere doğru gidecekler ve Güneş'in çevresinde yeni bir yörünge izleyeceklerdi. Ne var ki, bir Güneş sistemi şeması çizildiğinde, bu yeni yörüngelerin bir noktada kesiştiği görülecektir. Bu kesişme noktası asıl gezegenin bulunması gereken yerdir. Ancak gökbilimciler asteroidlerin yörüngelerinin tek bir noktada kesişmediğini belirtiyorlar. Bu nedenle de asteroidler, tek bir patlamadan sonra gezegenden koparak uzaya saçılan parçalar olamaz diyorlar.

Tüm bunların yanı sıra, bu dağılan parçaların yörüngelerinin de farklı genişlikte ve biçimde olması gerekirdi. Bu durumda da asteroid kuşağı, Phaeton'un yüzeyinin farklı derinliklerinde bulunan değişik kaya ve maden parçalarının karışımından oluşacaktı.

Asteroidlerin yapısı biliniyor

Bugün gökbilimciler asteroidlerin ışığı yansıtma türünü inceleyerek yapısındaki maddeleri tahmini bir yaklaşımla söyleyebiliyorlar. Sözgelimi, asteroid kuşağının % 10'u demirli asteroidlerden, geriye kalanlar da içeriklerinin ne olduğu saptanamayan asteroidlerden oluşuyor. Ancak, yapısı kayalık olan asteroidlerin sayıları değişiktir.

Bu göktaşı yağmurunun bir sanatçının fırçasından izlenimleri. Phaeton gezegeni bir milyon yıl önce patladığında döküntülerden bazılarının göktaşı olarak yeryüzüne düştüğü ileri sürüldü. Ancak, araştırmalar yeryüzüne düşen göktaşlarının sayısının kabataslak 3,5 milyar yıldır değişmeden kaldığını gösterir (en üstte). Arizona'da bir göktaşının neden olduğu dev çukur (üstte).

Bir gezegen için çok küçük

Gökbilimciler Phaeton teorisini yıkmaya kararlı görünüyorlar. Bir diğer iddiaları da şu: Asteroid kuşağında, neredeyse yeryüzü kadar büyüklükteki bir gezegeni oluşturacak yeterli madde yok. En büyük asteroid olan Ceres, 1000 kilometre çapında.

Öteki asteroidlerin tümü bir araya gelse

bile, Ceres'inki kadar bir hacim oluşturmazlar. Böyle bir dünyanın atmosferinin de olamayacağı ileri sürülüyor. Oranın Ay'dan üç misli küçük kıraç bir yer olduğu tahmin ediliyor.

Güneş'in çekimi yasasına aykırı!

Gezegenin biraz daha büyük, aşağı yukarı Dünya kadar olduğunu düşünelim. Geri kalan bölümüyse büyük bir patlamada dağılmış olsun. Bu durumda bile asteroidlerin bütün ağırlıklarının toplamı yeryüzünün binde biri kadar olacaktır.

Patlamanın çok şiddetli bir patlama olması gerekir. Gezegendeki maddelerin % 99'u büyük bir hızla Güneş sisteminin dışına fırlamış olmalıdır. Oysa, böyle bir olay Güneş'in çekim gücüne terstir.

Olay böyleyse, bütün Güneş sistemi kaya parçacıklarıyla dolu olmalıdır. Bunlar uzayda Merkür'le en uzaktaki gezegenin arasında dönmelidir. Eğer patlama Güneş'in çekim alanının içinde olduysa, kuşakta değişik asteroidlerin bulunmaması gerektiği ileri sürülüyor.

Güneş sisteminin boşlukta gezinen bu döküntülerle dolu olduğunu kabul edelim. O zaman asteroid büyüklüğündeki kaya ve demir parçaları öteki gezegenlerin üzerine yağarlar. Ayrıca da büyük volkanlar oluşurlar.

Küre şeklinde asteroidler

Patlamış bir gezegenden fırlayan parçaların kırık kırık ve biçimlerinin de düzgün olması gerekir. Ama, asteroidlerin en büyüğü yuvarlaktır. Yuvarlak olmalarının nedeni, kendi çekim güçleri değildir. Çünkü yerçekimi kadar güçlü çekimleri yoktur. En akıllıca açıklama şu olabilir:

Büyük asteroidler, en azından, büyük bir gezegenin parçaları olamazlar. Ancak, yüzeyleri zamanla kaya parçalarıyla kaplanmıştır. Bu kaya parçalarıysa hiçbir gezegene ait değildir.

Karbon var ama...

Gökbilimciler, göktaşlarından elde edilen bulgularını ne **Kazantsev**'in, ne de **Zigel**'in teorilerini desteklemediğini ileri sürüyorlar. Göktaşlarının büyük çoğunluğu asteroidlerden kopan parçalardır diyorlar. Böylece Phaeton diye bir gezegenin varlığının kanıtlanamadığını iddia ediyorlar. Felix Zigel'in incelediğini söylediklerinden başka, yapısında süngertaşı ya da kireçtaşı bulunan göktaşları yoktur. Bunlar "kumlu göktaşı" denilen türdedirler. Yapılarında basit karbon bileşiklerine rastlanır. Ne var ki, gökbilimciler, bu durum canlıların olduğunu göstermez diyorlar. Yani göktaşlarının kökeni, yeryü-

Olağanüstü hareketli, taşlı bir göktaşı. % 25'i demirden ve % 75'i taştan oluşmuştur. Bu tipteki birçok göktaşının, 600 milyon yıl önce bir demir asteroid ile taşlı bir asteroidin çarpışmasından meydana geldiği düşünülmektedir (sağda).

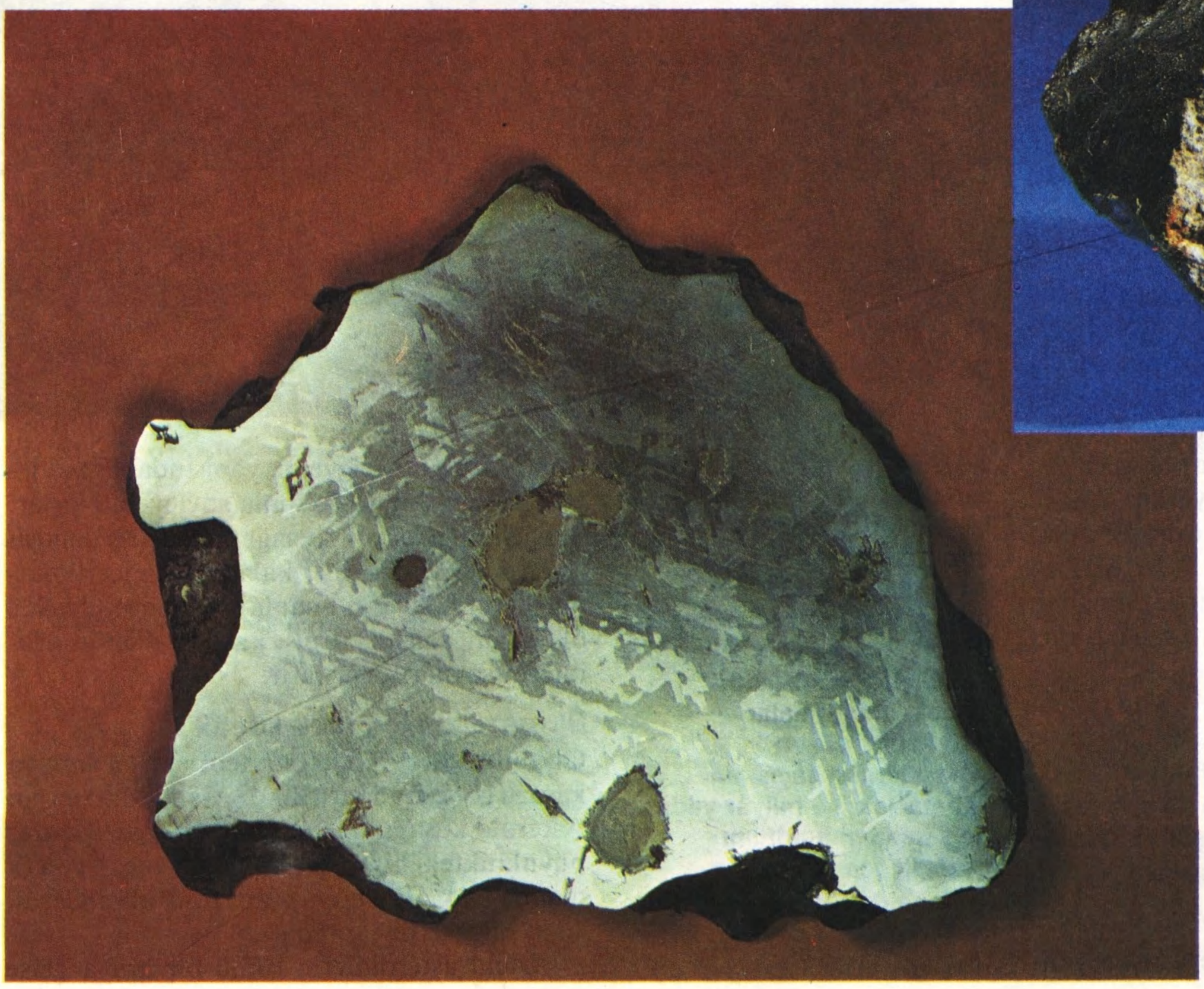

Bir demir göktaşının yüzeyinden parça. Yeryüzüne düşen göktaşlarından ancak % 6'sı demirden oluşuyor (solda).

züne benzeyen bir Phaeton gezegeni olamaz! Çünkü yeryüzündeki gibi oksijeni zengin bir atmosferin bu tür karbon bileşiklerini bozacağı belirtiliyor.

Radyoaktiviteye rastlanmıyor

Göktaşlarının yapısında radyoaktivite bulunduğu konusunda hiçbir kanıt yok. Fakat, Phaeton'un büyük bir nükleer patlama ile yıkıma uğradığı ileri sürülüyor. Oysa, ne oranda bir radyoaktivitenin nükleer patlamaya yol açtığı bilinir.

Asteroidler Güneş'e çok uzak. Bu nedenle suları donmuş halde olmalıdırlar. Bu koşullar altındaysa hiçbir canlı yaşayamaz. Üstelik, bir nükleer patlama, okyanusların da patlamasına neden olmaz. Hidrojen bombalarında patlayıcı olarak ağır hidrojen kullanılır. Ağır hidrojenin suyu etkilemediği biliniyor. Zaten suda termo-nükleer bir patlama meydana gelseydi, 1946'da Bikini Adası'nda yapılan o ünlü hidrojen bombası denemesinde, bütün Pasifik'in yok olması gerekirdi.

Gene de gizemli

Ancak asteroidler, başlıbaşına ilginç ve gizemlidirler. Şimdiye kadar Mars'la Jüpiter'in arasının neden taş parçacıkları ile dolu olduğuna hiçbir gökbilimci açıklık getiremedi. Ama, çoğu gökbilimci de bunların bir gezegene ait olduğunu düşünüyor.

İlk zamanlarda, Güneş sistemi bütünüyle bu tür artıklardan oluşmuş olmalıydı. Bir olasılıkla bu artıklar henüz yeni oluşmuş Güneş'in çevresinde dönüyorlardı. Parçacıkların birçoğu yakınlarındakilerle birleşmişti. Merkür'den en dıştaki Plüton'a kadar gezegenler böylece ortaya çıkmıştı. Asteroid bölgesindeyse, bilinmeyen bazı nedenlerden dolayı gezegenler oluşmamıştı.

Asteroidlerin niteliklerini inceleyen bilim adamları, onların patlayan bir gezegenden oluşmadıklarını düşünüyorlar. Asteroidlerin % 8'i taşlıdır. Geri kalanlarınsa ya niteliği saptanamamıştır, ya da demirdendir. Ne var ki, taşların türü, asteroidlerin Güneş'e olan uzaklıklarına göre değişir. Açık renkli ve silisli asteroidler, kuşağın iç kenarında daha çoktur. Kuşağın dış kenarındaysa koyu renkte, karbonlu asteroidler daha çoktur. Bu düzen, kurallı bir oluşumu akla getiriyor. Asteroidler şiddetli bir patlama sonucunda meydana gelselerdi, böyle düzenli bir oluşum yerine bir karmakarışıklığın söz konusu olması gerekirdi (sağda).

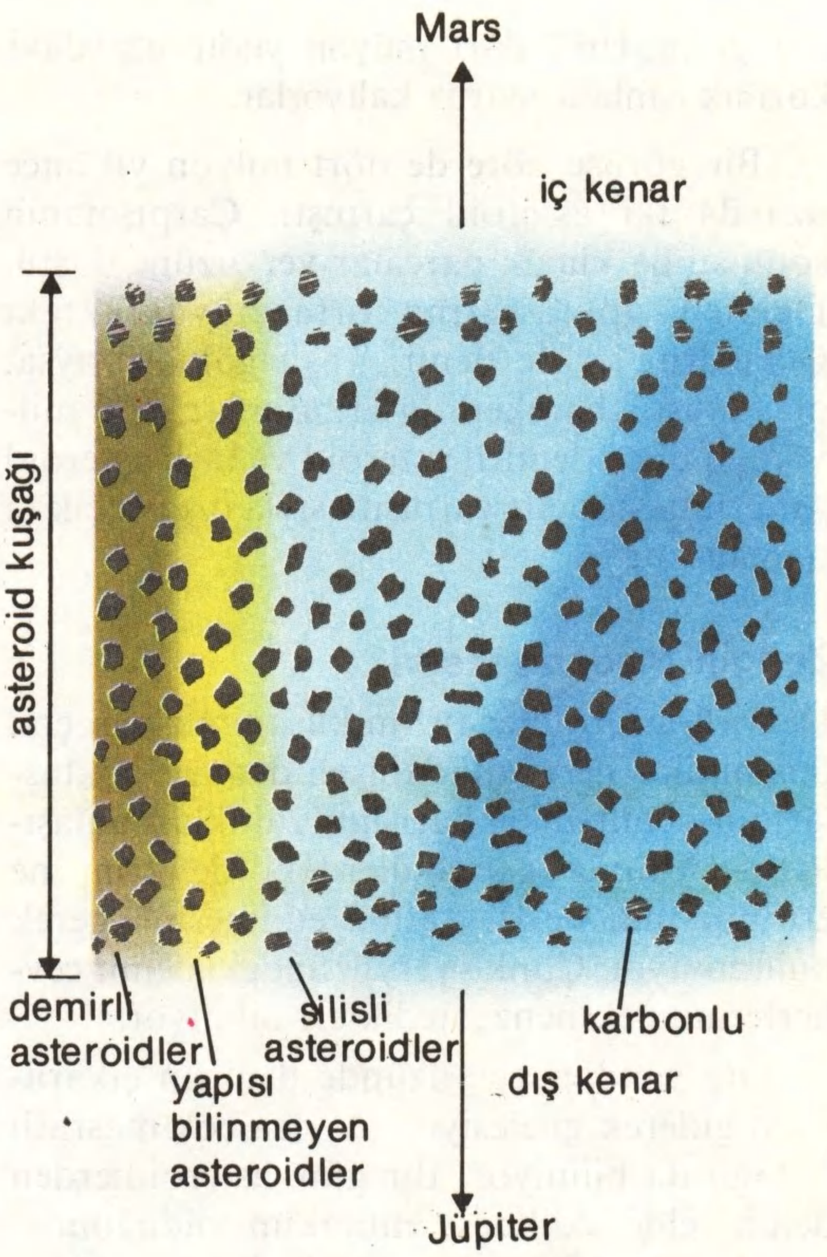

İnsansız uzay aracı Voyager I'den Jüpiter'in karışık bulut kuşakları görülüyor. Bu dev gezegen, bir olasılıkla kendisiyle Mars'ın arasında oluşacak bir gezegenin bütün malzemesini kendine çekmiştir. Çekemediklerinden ise asteroidler oluşmuştur (sağda).

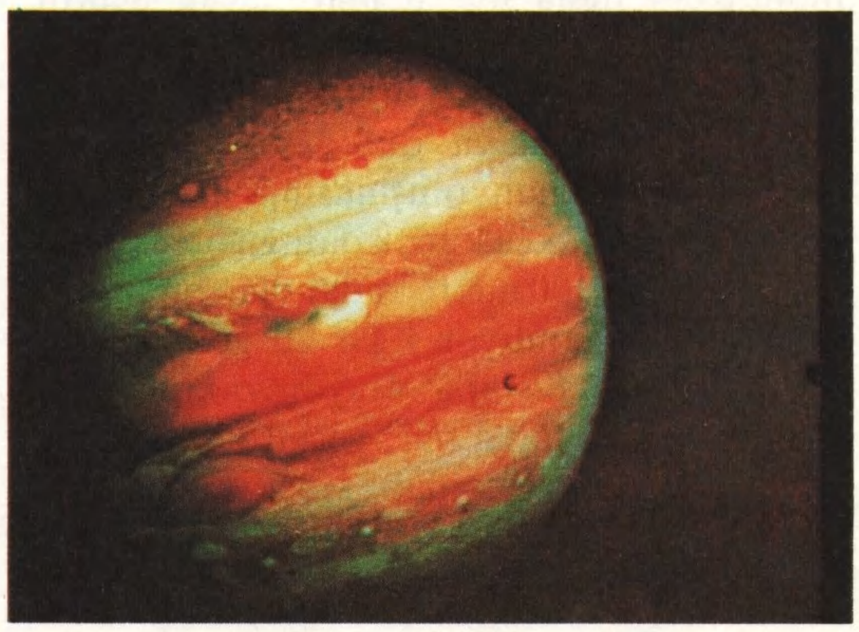

Patlayan bir göktaşının meydana getirdiği akanyıldız yağmuru. Fotoğraf, 1933 Mart'ında New Mexicolu bir gökbilimci tarafından çekildi. Akanyıldızın uzunluğunun 42 km, çapının 10 km olduğu saptandı. Daha sonra, düşen parçalarının yaklaşık 3,5 kg olduğu görüldü (solda).

Jüpiter'in çekim gücü

Bu olayın sorumlusunun Jüpiter olduğu öne sürülüyor. Kendisine o kadar çok taş parçacıklı malzeme çalmıştı ki, yeterli büyüklükte bir gezegeni meydana getirecek malzeme kalmamıştı. Jüpiter'in öteki gökcisimlerinde düzensizlik yaratan çekimi, asteroidlerin küçük bir gezegen halinde bile birleşmelerini engellemişti.

Jüpiter'in çekimi bugün de asteroidleri etkiliyor. Yörüngelerinde dönüş periyodları Jüpiter'le aynı olduğunda, Jüpiter'in çekim gücü asteroidleri yörüngelerinden sürüklüyor. Sonuçta arada boşluklar meydana geliyor. Asteroid kuşağında oluşan bu boşluklar Güneş'ten belirli bir uzaklıktadır. Bu boşluklara 19. yüzyılın ünlü gökbilimcisi ve asteroid araştırmalarıyla tanınan **Daniel Kirkwood**'un anısına, Kirkwood boşlukları deniliyor.

Zamanlama yapılabiliyor.

Gökbilimcilere göre yeryüzüne düşen göktaşları, gökyüzündeki gezegen çarpışmalarının ne zaman olduğunu belirtiyor. Örneğin "H

tipi göktaşları" dört milyon yıldır uzaydaki kozmik ışınlara maruz kalıyorlar.

Bir görüşe göre de dört milyon yıl önce uzayda iki asteroid çarpıştı. Çarpışmanın sonucunda küçük parçalar yeryüzüne düştü. Demirli göktaşlarına orta büyüklükteki Octaedrite'ler de denir. Taşlı göktaşlarıysa, olağanüstü hareketlidirler. Bunlar, 600 milyon yıl önce demirli asteroid ve taşlı asteroid türlerinin şiddetle çarpışmasıyla ortaya çıkan parçalardır.

Zengin maden rezervi

Demirli asteroidler bizim kuşağımız için çok önemlidir. Yeryüzüne düşen demirli göktaşlarının demir-nikel karışımı oldukları anlaşılıyor. Aslında asteroidlerdeki demirin, ne eritilmesine, ne de rafine edilmesine gerek bulunmuyor. Çünkü yeryüzündeki demir cevherlerine pek benzemedikleri biliniyor.

Öte yandan yeryüzünde demirin çıkarılması giderek güçleşiyor. Ayrıca çok masraflı olduğu da biliniyor. Bir gün, asteroidlerden demir elde edilmesi mümkün olduğunda, bunun çok daha ucuza mal olacağı açıktır. Üstelik asteroidlerdeki demirin potansiyelinin de çok yüksek olduğu söyleniyor. 20.000 yıl önce Arizona'ya düşen ve büyük bir meteor çukurunun oluşmasına neden olan göktaşının oldukça küçük olduğu belirtiliyor.

Uzunluğu 100 metre kadar olan bir asteroidden geldiği sanılıyor. Eğer bu göktaşı asteroid kuşağının dışında olsaydı, gökbilimciler en büyük teleskopla bile, yerini saptayamazlardı. Sonradan yapılan araştırmalarla bu göktaşında yaklaşık 250.000 ton saf demir-nikel karışımı olduğu tahmin ediliyor.

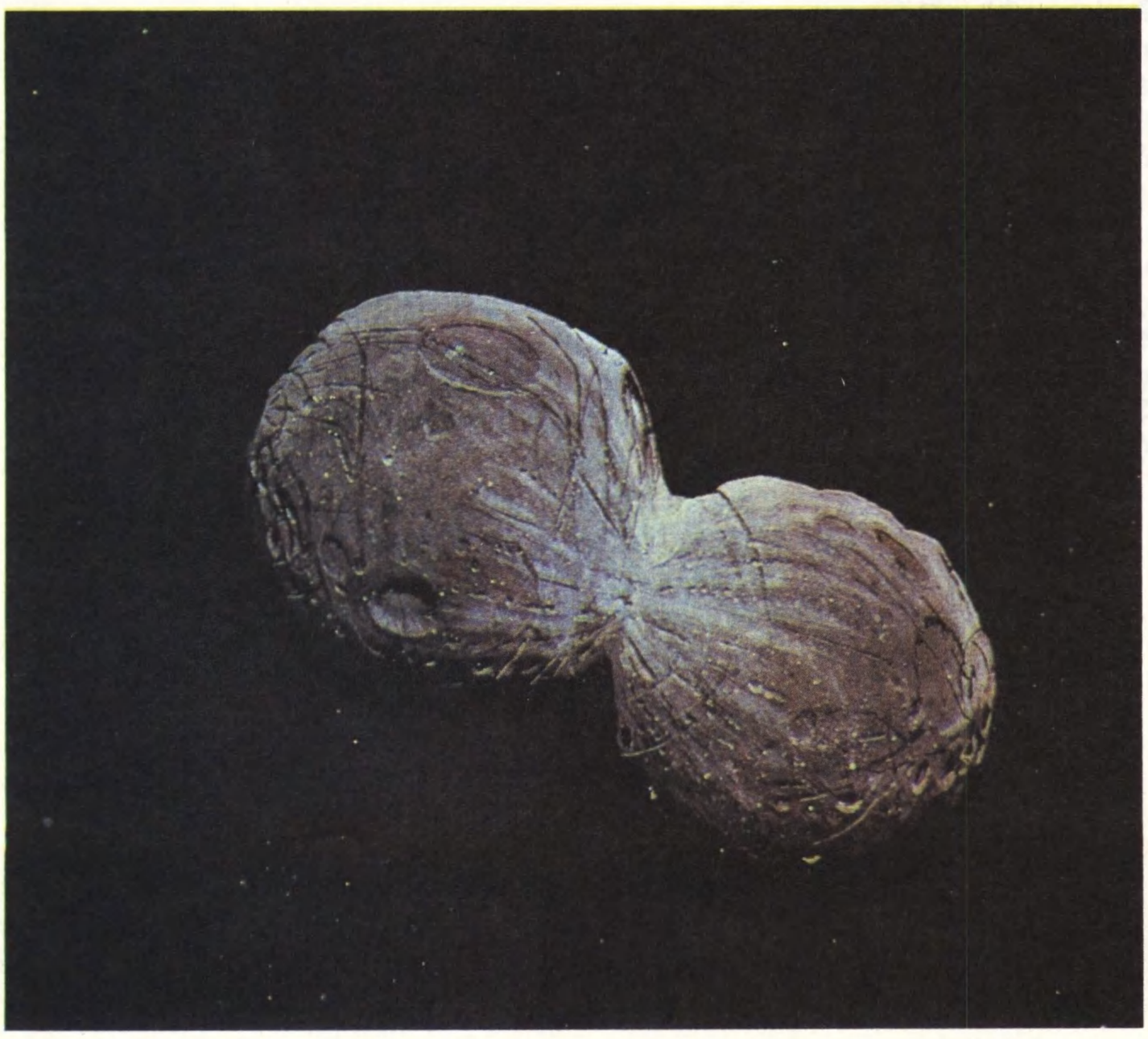

Daha fazla bilgi için:
Henry Gris and William Dick, *The new Soviet psychic discoveries*, Sphere 1980.
Simon Mitton (ed), *Cambridge encyclopedia of astronomy*, Cape 1977.
Colin Ronan (ed), *Encyclopedia of astronomy*, Hamlyn 1979.

Dale P. Cruikshank, tuhaf bir asteroid olan Hektor'un halter biçiminde olabileceğini sanıyor (üstte). Meslektaşı William K. Hartman'ın yaptığı resim, Hektor'un olası görünümünü anlatıyor (altta).

Uydusu olan asteroidler

Asteroidler çarpışmadan da birbirlerine yaklaşabilirler. 1978'de gökbilimciler, çok ilginç bir asteroid keşfettiler. Yörüngesinde Dünya'nın Ay'ına benzer bir uydu vardı. Bu, kendinden daha küçük başka bir asteroid idi. Bu arada, asteroid uydularının, doğrudan doğruya görülemeyecek kadar az ışık verdiği anlaşıldı. Ancak, dolaylı yollardan gözlemlenebiliyorlardı.

Garip bir asteroid

Ancak, en alışılmadık asteroid çifti Hektor'dur. Asteroid kuşağının altında yer alır. Güneş ve Jüpiter'le birlikte eşkenarlı bir üçgen oluşturur. Biçimini tam olarak saptamak pek mümkün görünmüyor. Parlaklığının ancak, üçte ikisini yansıtır. Oldukça düzgün, daire şeklinde bir yörünge izler. Kızılötesi ölçümlere göre, boyunun, genişliğinin üç katı olduğu anlaşılıyor. Ama çok karanlık bir asteroiddir. Uzunluğu 300 km'dir. Küre şeklindedir. Bu çok tuhaftır. Çünkü küçük asteroidler çarpışmalarda kopmuş küçük parçacıklar oldukları için, biçimleri pek düzgün değildir. Ayrıca, Hektor çok büyüktür. Bir çarpışma sırasında başka bir asteroidden kopmuş olamaz.

İnsanoğlu asteroidlere gittiğinde...

Asteroidlerin garip biçimlerde olduğunu şimdiden söyleyebiliyoruz. Bazılarının, belki de birçoğunun kendi uyduları vardır. Yakın bir zamanda uzayadamları, asteroidlerde demir yatakları aramaya başlayacaklardır. Böylece bu madenlerin ticaret alanına yapacağı katkıları tartışacaklar. Yansıttıkları ışınlarından ötürü garip olarak tanımlanan asteroidlerde de araştırmalara girişeceklerdir. Ne tür tuhaf kayalardan oluşmuş olduklarını bulacaklardır. Bu kayalar Güneş oluştuğu zamanlardan kalmadır.

Araştırmalarında ayrıca karbonlu asteroidleri arayacaklardır. Karbon bileşikleri canlının bulunmadığını gösterir gibidir. Gene de bunlar yeryüzündeki hayatın başlangıcını oluşturan bileşikler olabilirler. Böylelikle kendi gezegenimizin ilk dönemleri hakkında yeni bilgiler edinmek de mümkün olabilecek!

Önyargılı olmamalı!

Şu anda asteroidler hakkında tüm bilinenler dolaylı yollardan edinilmiş bilgilerdir. Gökbilimciler, onların hareketlerini ve yansıttıkları ışıkları inceliyorlar. Göktaşlarının da asteroidlerden düşen parçalar olduğu düşünülüyor. Kuşkusuz bu bilgiler tam değildir. İnsanoğlu, asteroidlere gitmeyi başardığında, Güneş sisteminin bu küçücük, gizemli dünyalarında birçok sürprizle karşılacaktır. Ve bu sürprizlerden biri, tüm karşı görüşlere rağmen eski bir uygarlığın izleri neden olmasın?..

Hz. Muhammed, rüyasına girdiği Şeyh'e seslenmiş:

"Sağ elimi Ankara'da Mustafa Kemal'e uzattım"

Atatürk'ün hayatından açıklanamayan olayların bir kısmı 392. sayfada yer aldı. Aşağıdaki yazıda araştırmacı-yazar Haluk Egemen Sarıkaya Atatürk'ün olağanüstü güçler tarafından korunduğu ve bu şekilde vazifesini yerine getirdiği düşüncesini işliyor.

Atatürk'ün yaşamındaki çok sayıda gizemden biri de onun 19. Tümen'i kurması ve yönetmesidir. Atatürk Çanakkale Savaşı'nda (üstte). Atatürk'ün nüfus cüzdanının numarası ise başka bir gizem. Orada ölüm tarihi ve ölüm saati okunuyor (solda).

MUSTAFA KEMAL ATATÜRK'ün, Türkiye Cumhuriyeti'ni kurmak için ortaya çıkışı, doğumundan ölümüne değin ve bu aradaki tüm mücadeleleri ile tam bir gizem ve bilinmeyen göksel güçlerin bir gösterisi olarak kabul edilebilir. Osmanlı İmparatorluğu'nun çökertilişi ve çöküşü çok korkunç olmuştu. Bir ulusu bu düşüşten, inanılmaz bir Ulusal Kurtuluş Savaşı ile ayağa kaldırıp, yepyeni bir Cumhuriyet kurmak gibi olağanüstü bir vazifeyi, ancak, bir ikincisi olmayacak olan Atatürk gibi bir ulu önder başarabilirdi. Yaşamının ve mücadelelerinin çeşitli safhalarında başından geçen ilginç ve olağanüstü olaylar bir araya getirildiğinde, Atatürk'ün bilinmeyen gizemine doğru biraz daha yaklaşmak mümkün olacaktır.

Çocukluğu

1881 yılında Selanik'te, orta halli bir aileden, sarışınca bir çocuk doğdu. Mustafa ismi verilen bu çocuk, belirli bir yaşa gelince, annesi **Zübeyde Hanım,** onu, mahalle mektebine verdi. Mustafa burada, Arapça güzelyazı derslerinden ve yere bağdaş kurup otururak dizleri üzerinde yazmaktan bir türlü hoşnut olmadı. Bir gün dizleri ağrımıştı ve bunun üzerine ayakta durmaya başladı. Oturmasını söyleyen hocaya, dizlerinin ağrıdığını ve otu-

Atatürk'ün Büyük Taarruz öncesi Kocatepe'ye tırmanırken çekilmiş ünlü fotoğrafı. Ona yüklenen Türkiye Cumhuriyeti'ni kurma görevinin dönüm noktasında. 26 Ağustos 1922 sabahı (solda).

ramayacağını söyleyince, hoca, *"Ne, bana karşı mı geliyorsun?"* diyerek, kükrediğinde ise, *"Evet, karşı geliyorum"* dedi. Bunun üzerine diğer çocuklar da ayağa kalkarak aynı sözü tekrarlayınca, hoca çocuklarla uzlaşmak zorunda kaldı.

Annesinin rüyası

Annesi Zübeyde Hanım oğlunun iyi bir eğitim görmesini istiyordu. Mustafa'yı, Selanik'te Mülkiye Rüştiyesi'ne gönderdi. Ne var ki, Mustafa, bir zaman sonra bu okulu terk etti ve muhakkak bir askeri okula gitmek istediğini belirtti. Zübeyde Hanım ise bunu istemiyordu. Mustafa, gizlice Askeri Rüştiye'nin giriş sınavlarına katıldı ve kazandı. Fakat annesinden imzalı giriş izni alması gerekiyordu. İkna edebilmek için annesine, doğumunda, babasının kendisine bir kılıç armağan etmiş olduğunu ve beşiğinin başucundaki duvara astığını söyledi. Ona göre bunun anlamı ise, babasının kendisinin asker olmasını istediği idi. Bu konuşmalarının sonunda annesine, *"Ben asker olarak doğdum ve asker olarak öleceğim"* dedi.

Zübeyde Hanım, gitgide yumuşuyordu ve tam bu sırada bir rüya gördü. Rüyasında oğlu Mustafa, bir minarenin tepesindeki altın bir tepsi üzerinde oturuyordu. Minareye doğru koşarken, kulağına bir ses geldi: *"Oğlunun askeri okula gitmesine izin verirsen, hep böyle yüksekte kalacak, vermezsen yere atılacak."* Zübeyde Hanım, oğlunu askerlikte görkemli bir gelecek beklediğini artık anlamıştı. Gerekli izni verdi. Mustafa, böylece Selanik Askeri Rüştiyesi'ne girebildi.

Atatürk'ün gizemli sayıları

Atatürk'ün yaşamında yer alan pek çok gizemli olay, kehanetler, olağanüstü korunmalar ve benzerlerinin yanı sıra, üst üste beliren 9 ve 19 rakamları da şaşırtıcı bir çokluktadır. Sözgelimi, Atatürk'ün doğum yılı olan 1881 rakamının, 9 rakamıyla birçok ilişkisi var!

1+8+8+1= 18... 2X9=18

1+8=9... 8+1=9

18=2X9...81= 9X9

18+81=99

Atatürk'ün yaşamında önemli bir yer tutan 9 rakamının vurgulandığı diğer bazı tarih ve rakamları şöylece sıralayabiliriz:

1899'da Mustafa Kemal İstanbul Harp Okulu'na girdi. Mezuniyet diplomasının numarası 5998'di. İttihat ve Terakki'nin yıllık toplantısına Trablus delegesi olarak 22-9-1909'da katıldı. Vatanı kurtarmak için Samsun'a 19-5-1919'da ayak bastı. 13 ilden gelen 33 delege ile Sıvas Kongresi'ni 4-9-1919'da açtı ve Anadolu ve Rumeli Müdafai Hukuk Cemiyeti Heyeti Temsiliyesi'ni kurdu.

Erzurum mebus adaylığını 19-10-1919'da kabul etti. TBMM tarafından kendisine 19-9-1921'de Gazi unvanı verildi ve Mareşalliğe terfi ettirildi. Mustafa Kemal'in nüfus cüzdanının numarası da 993814-B idi. Bu sayı dizisindeki 938 rakamı, Atatürk'ün ölüm tarihi 938'i, geri kalan 914 ise, 9'u 14 geçe olarak, 9'u 5 geçeye yakın olan ölüm saatini veriyor.

Gizemli 19

Atatürk'ün yaşamında gizemli ve kutsal 19 sayısının da büyük bir yeri var. Üstte belirtilen rakamlardaki 19 sayısını da bu bakımdan düşünebiliriz. 19-5-1919'da Samsun'a 19 arkadaşı ile birlikte çıktığında 38 yaşındaydı: 2X19=38... Çanakkale'de ilkin 57. Alay'ın komutanı idi: 3X19=57... Daha sonra kendi kurduğu 19. Tümen'in komutanı oldu: 1X19=19... Atatürk 57 yaşında ölmüştü: 3X19=57... Ölüm tarihi 1938'deki ilk iki rakam 19'dur ve son iki rakam ise 2X19=38'dir. Mustafa Kemal Atatürk ismindeki harflerin toplamı 19'dur. Atatürk'ün doğum tarihi olan 1881'i Rumi tarihe çevirirsek 1297 çıkar ve bu tarihin rakamlarını yan yana toplarsak gene 19 çıkar: 1+2+9+7=19...

9 rakamı, çok gizemli bir rakamdır ve göksel ezoterik öğretilerde Tanrı'yı sembolize eder. Dokuz rakamını ne kadar çarparsanız çarpın, çıkan rakamların toplamı daima dokuzu verecektir: 18, 27, 36, 45, 54, 63, 72... Yaradışılı sembolize eden 8 rakamının her çarpılışında ise, çıkan rakamların toplamı azalır ve sonunda Tanrı'da erimek zorundadır, çünkü 8X9'un sonucu olan 72'nin rakamlarını topladığımızda 9 çıkar.

İlahi güçlerin desteği

19 rakamı ise, Kuranı Kerim'de akıl almaz bir düzenleme ile yer alan ve bir ayette geçen çok gizemli ve şimdilik bilinmeyen ve ne var ki sonra bilinecek olan bir **Kozmik Gerçek** ile ilgilidir (Bkz. sayfa 345). Kanımızca bu iki rakamın, yani 9 ve 19'un, Atatürk'ün yaşamında ve mücadelelerinde böylesine yer alması, 9 ve 19'un ardındaki ilahi güçler tarafından tam anlamıyla desteklendiğinin apaçık işaretidir.

Enver Paşa hakkında

İttihat ve Terakki'nin keyfi ve garip icraatı Mustafa Kemal tarafından açıkça ve sözünü sakınmadan eleştiriliyor ve yeriliyordu. Bu konuda kendisine karşı çıkanları üstün yetenekleri ile mat ediyordu. İttihatçıların lideri olan **Enver**'in her bakımdan tam karşıtı olan Mustafa Kemal, onu, şans sonucu kahraman olmuş bir kukla olarak görüyordu. Enver'i kıskandığı için onun aleyhinde olduğunu söyleyen bir subay arkadaşına, şu kehanette bulundu: *"Enver... sonunda öyle şımaracak, kendini öyle beğenmeye başlayacak ki, ülkenin başına bela kesilecek."* Gerçekten de aynen böyle oldu.

Suikastlara karşı

İttihat ve Terakki'nin adamları, Mustafa Kemal'i artık can sıkıcılıktan çok, tehlikeli olarak görmekteydiler. Öldürmeye karar verdiler ve bir komitacıyı bu işle görevlendirdiler. Suikastçı bu genç subay, bir bahaneyle Mustafa Kemal'in odasına geldi ve görüşmeye başladı. Mustafa Kemal, o eşsiz önsezisiyle bu kişinin geliş nedenini anladı. Çekmecesinin gözünden çıkardığı tabancayı masanın üzerine koyarak, genç subayın sorularını bilgece cevapladı. Onu o karanlık fikrinden hem olgun düşünceleriyle, hem de masanın üzerine koyduğu tabancanın etisiyle caydırdı. Genç subay gerçeği itiraf etti.

İkinci bir sefer, Mustafa Kemal'i öldürmek için, aslında onu çok seven bir kişi olan **Yakup Cemil**'i görevlendirdiler. Yakup Cemil, buna yanaşmadı ve onu uyardı. Artık çok dikkatli olan Mustafa Kemal, bir gece arkasından birinin geldiğini anladı ve bir kapı aralığına sokularak elinde silahı ile bekledi. Ona suikast yapmak isteyen ve Enver'in bir akrabası olan kişi yanından geçti gitti. Mustafa Kemal, 1926'da İzmir'de bu suikastlarla ilgili olarak, *"Ben kendi kendimin koruyucusuyum"* dedi.

Uçak saldırmıyor

Mustafa Kemal, bir savaşı bizzat ve cephe üzerinde yönetmek üzere maiyeti ile birlikte at üzerinde Conkbayırı'na doğru ilerlerken, bir düşman uçağı alçalarak üstlerine doğru gelmeye başladı. Subaylar kaçıştılar, Mustafa Kemal yanındaki tek bir subayla birlikte patikanın ortasından ilerlemeye devam etti. Uçak da onları bir süre daha üstlerine dalarak izlediyse de sonra uzaklaşıp gitti. İlginç bir şekilde uçak, saldırıya geçmemişti. Mustafa Kemal ise, en ufak bir korku duymamış ve yolunu değiştirmemişti.

Şarapnel saate isabet ediyor

Conkbayırı savaşlarında Mustafa Kemal, korkusuzca ateş altında durarak emirler veriyordu. Conkbayırı'nı cehenneme çeviren bir mermi yağmuruna tutuldular. Gökten şarapneller ve mermiler yağıyordu. Mustafa Kemal de bu inanılmaz bombardımanın ortasında savaşıyor ve askerini cesaretlendiriyordu. Bir

Atatürk'ün 19 sayısıyla ilgili gizemlerinden biri de onun Samsun'a çıkış tarihidir: 19 Mayıs 1919. O'nun bu tarihten 28 gün önce çekilmiş bir fotoğrafı (en üstte). Atatürk'ün annesi Zübeyde Hanım, rüyasında oğlunun gelecekteki büyük vazifesini görmüştü (üstte).

ara bir şarapnel parçası tam göğsüne isabet etti. Yaverlerinden biri dehşet içinde bağırdı:

"Vuruldunuz efendim!" Mustafa Kemal bunu başkaları duymasın diye yaverinin ağzını kapayarak, *"Yok öyle bir şey!"* diye cevap verdi. Şarapnel parçası göğüs cebine çarparak, cebin içindeki saati parçalamış ve göğsünde büyükçe bir çürük meydana getirmişti. Bilinmeyen gizemli güçler, Mustafa Kemal'in ölümünü engellemişlerdi.

Hz. Muhammed'in manevi desteği

Türk Ulusal Kurtuluş Savaşı, Atatürk'ün sözleriyle, *"Yeryüzünün en büyük insanı* **Hz. Muhammed**..." tarafından, İlahi Âlem'den sürekli desteklenmiştir. Türk ulusu ve İslamiyet arasındaki ilişkiye bağlı olarak Atatürk'ün önemli sözleri var:

"Türklük, Müslümanlığın öncüsü ve kılavuzudur..."

"Tanrı'dan, sevgili Peygamberi hürmetine, bu kutlu yurdun sahibi ve savunucusu, Yüce Muhammed dininin kıyamete kadar en 'sadık' koruyucusu olan soylu ulusumuz..."

Atatürk'ün bu sözlerinden, Türklerin ve Türk Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın, İslamiyet'in manevi âlemindeki yüce rehberleri tarafından niçin desteklendiğinin en belirgin nedenlerini anlamak mümkündür. Bununla ilgili olarak aşağıdaki haberci rüya ile konuyu kapayalım:

Kurtuluş Savaşı sırasında Anadolu'da bulunan, Hz. Muhammed ahfadından **Şeyh Ahmed Sünusî,** bir gece rüyasında Hz. Muhammed'i görür ve koşup elini öpmek ister. Hz. Muhammed kendisine sol elini uzatınca, buna şaşıran ve üzülen Şeyh, *"Ya Resulallah. niçin sağ elinizi vermediniz?"* diye sorar. Hz. Muhammed şu cevabı verir: *"Sağ elimi Ankara'da Mustafa Kemal'e uzattım..."*

Uçandaire Fotoğrafları

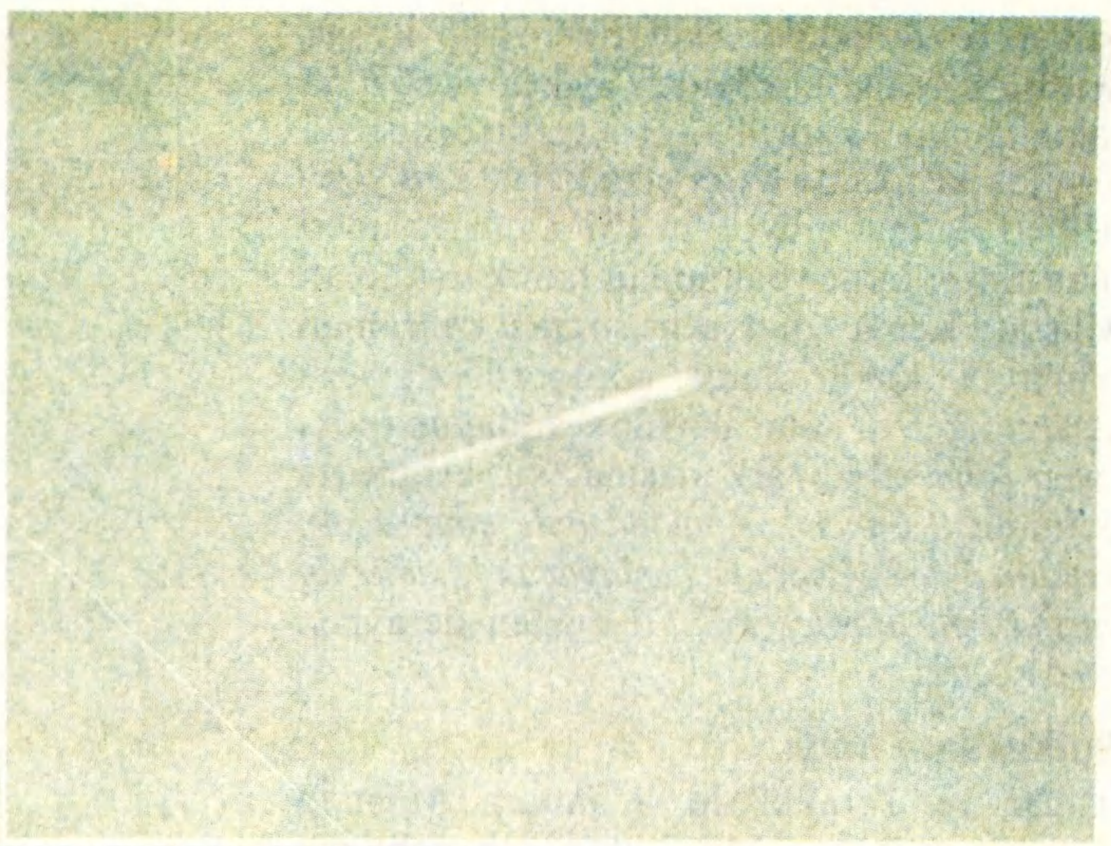

Bu sayfadaki 4 fotoğraf bir filmden alınmış karelerdir. Ekim 1972'de İngiltere'de, Birmingham'da bir televizyon ekibi, "**Bugünkü Çiftçilik**" adlı program için film çekiyordu.

Kameraman **Neil Stuart,** gökyüzünde çok parlak bir çizgi gördü (üstte, solda). Çizginin boyu uzadı (üstte sağda ve ortada). Sonra iki küçük noktaya bölündü (altta) ve kayboldu.

Bu görüntünün yakınlarındaki bir hava kuvvetleri üssünden kalkan F-111 bombardıman uçağına ait olduğunu söyledi. Ona göre uçak havada yakıtını boşaltmıştı. Bu görüş, Amerikan Hava Kuvvetleri sözcüsü tarafından yalanlandı. İşlenebilir topraklar üzerindeyken yakıt boşaltmak yasaktı! Olay, yoruma açık bir şekilde çözümlenmeden kaldı...

Parlak, altın renkte uçandaire Bay **Norman Vedaa** ve adının gizli tutulmasını isteyen bir arkadaşı tarafından görüldü ve fotoğrafı çekildi (üstte). Olay, 28 Ağustos 1969'da sabah saat 6.20'de Amerika'da Colorado'da cereyan etti.

Uçandaire yolun üzerinde uçuyordu. Bay Vedaa onu görür görmez fotoğraf makinesini kaptı. Bir an cismin olağanüstü parlaklığı ve katı görünümü karşısında donakaldı. Bu arada arkadaşı iki fotoğraftan ilkini çekti. Sonra arabayı durdurdular ve ikinci fotoğraf çekildi. Uçandaire hiç ses çıkarmıyordu.

Resimler bilgisayar deneylerine tabi tutuldular. Bu deneyler cismin yoğun, üç boyutlu ve fotoğraf makinesinden uzak olduğunu kanıtladı. Yani bu cisim gerçek bir uçandaire idi. Rapor şöyle sonuçlandı: "Görüntüler, bilinen hiçbir doğal olayla açıklanamaz".

1950'lerde California'daki Mojave Çölü'nün Giant Rock bölgesinde bir toplantı yapıldı (sağda). Toplantı "Altıncı Geleneksel Uçandaire" toplantısıydı. Fotoğrafta toplantının yapıldığı yerin üzerinden geçen şaibeli bir uçandaire görülüyor. Böyle bir toplantıda bu tür bir uçandairenin görülmesi oldukça gariptir. Olayın en mantıklı açıklaması fotoğrafın bir toz fırtınasına ait olmasıdır. Bir ihtimal daha var: Böyle bir toplantının delegeleri uzaylılara ait bir aracı bilinçli veya bilinçsiz aşırı derecede görmeye istekli olabilirler. Bu aşırı istek yoğunlaşmış çevrede ve filmde görünmüş olabilir. Eğer öyleyse, bu fotoğraf gerçekten olağanüstü bir fotoğraftır!

Ruhlarla oyun

Gürültücü ruhların ardında yatan güç nedir? Gürültücü ruhların kökeni fiziksel midir? Yoksa bilinçaltından mı kaynaklanıyorlar? Ya da bir tür "evrensel güç" tarafından mı yaratılıyorlar? Aşağıdaki yazıda bu soruların cevapları aranıyor.

1952 YILINDA gürültücü ruh, öteki adıyla psikokinezi hareketlerini inceleyen araştırmacılar, çok şaşırtıcı bir olaya tanık oldular. Çevresinde oturdukları ağır, meşe masa birden hafifçe yana yattı ve kendi kendine yerden biraz yükseldi. Sonra yerden biraz daha yükseldi, orada bulunan uzun boylu ve yapılı olan iki adamı kendinden uzağa itti. Adamlar, arkalarındaki şömineye doğru yuvarlandılar. Şömine yanar halde olmadığı için yaralanmadılar. Ama orada bulunan herkes şaşkına dönmüştü. Olaya neden olabilecek herhangi bir dış etki de yoktu. Odanın ısısı belirgin şekilde düşmüştü. Odada bulunanlardan biri, trans halindeymiş ya da komaya girmiş gibi bir haldeydi.

Bu güç nereden geliyor?

1952'de o odada kendini gösteren güç neydi? Aynı gücün etkileri daha önce ve sonra da sayısız nedenle ortaya çıktı. Kökenleri yalnızca fiziksel olabilir miydi? Mesela, atmosferde bulunan koşullarla açıklanabilir miydi? Yoksa aynı olaylara tanıklık eden ya da kışkırtan kişilerin metabolizmasıyla bağlantılı olarak fizyolojik miydi? Ya da güç, fizyolojik ve psikolojik nedenlerin birlikte işlemesiyle mi ortaya çıkıyordu?

Ağırlık kaybı

Psikokinezi durumuna belirli bazı fizyolojik tepkilerin gösterildiği görüldü. Hatta bunlar kaydedildi ve ölçüldü. İlk olarak, olayla birlikte ağırlık kaybının ortaya çıktığı belirtildi. Denetlenmiş koşullarda nesneleri hareket ettirmeye çalışan duyarlı kişilerle laboratuvarda denemeler yapıldı.

Deneylerin sonucuna göre, ağırlık kaybı sık rastlanan bir durumdur. Çıkan sonuç **Eusapia Palladino** (1854-1918) adlı bir medyu-

Fransız Alpleri'ndeki bir kır evinde bir tencere, makas ve bir telgraf kâğıdı havada uçarken. "Gördüklerimizi açıklayamayız" diyordu fotoğrafçı ve arkadaşı, "yalnızca fotoğrafların hiçbirinin sahte olmadığını garanti edebiliriz" (altta).

mun iddiasını doğruluyor. Bir celse boyunca 9 kg ter döktüğünü söylüyordu. İrlanda'da 13,6 kg ağırlığı olan bir masayla denemeler yapıldı. Masayla, hareket ve ağırlığı gösterecek şekilde tasarlanan bir araç arasında bağlantı bulunuyordu.

Masa bazen 30 dakika kadar havalandırıldığında ağırlığından 6,8 kg kaybettiği görülüyordu. Ne yazık ki, gürültücü ruh olayları sırasında ağırlık kaybının tam bir hesabını yapmak güçtür. Bu incelemeyi yapmak imkânsız değilse de, eşyalar havalanmadan önce havalanacaklarına dair bir belirti ortada bulunmuyor. Ya da hangi eşyaların havalanacakları bilinmiyor.

Ani ısı düşmeleri

İkinci olarak, 1952'de bir araya gelen araştırmacıların fark ettiği ısıdaki ani düşüş hem psikokinezi, hem de kendiliğinden oluşan öteki türden olaylarda görülür. Kayıtlar 10 saniyede 4,4 dereceye varan ısı düşmelerini gösteriyor. Bu ani ısı kaybı, büyük miktarda enerjinin açığa çıkmasına neden oluyor.

Bazı tanıkların gördüklerini söyledikleri mavi kıvılcımlar ve elektrikli aletlerin arızalanması bu şekilde açıklanabiliyor.

Birçok insan kendi kendine açılıp kapanan ışıklar, ocaklar ve televizyonlar gördü.

Elektrik akımlarının üretilmesi psikokinezinin başka bir ölçülebilir özelliğidir. 1973 yılında, İngiltere'de Kent bölgesinde Folkestone'da gerçekleştirilen bazı denemelerde şu ortaya çıktı: Bir masa çevresinde elleri birbirine değerek oturan yedi kişi üç saniye süren güçlü elektrik akımları üretebildiler. Hayali hayalet (Bkz. sayfa 388) kullanılan deneylerde olduğu gibi bu topluluk da masadan gelen kaydedilebilir ve açıkça anlaşılan tıkırtılar yarattılar. Ama olaydan sorumlu olan "yaratık" uydurmaydı ya da başka bir deyişle bu, hayal edilmişti.

Ünlü İtalyan medyum Eusapia Palladino, bir masayı yerden 25 cm kadar havalandırıyordu. Böyle bir gösteri sırasında 9 kg kadar ağırlık kaybettiğini iddia ediyordu (üstte).

Hayali hayalet Philip'in televizyon kameraları önünde bir masayı havalandırdığı seanslardan biri (altta).

Aşırı soluk alıp-vermek

Dördüncü olarak, psikokinezi ile aşırı soluk alıp verme arasında bazen dolaysız bir ilişki olduğu görülmektedir. Trans haline girmekte olan medyumlarda sık ve derin soluk alma olduğu bilinir. Bu duruma beyin faaliyetini "normalin" üstüne çıkarmak için başvurulduğu söyleniyor.

Madde yaratmak

Son olarak, ektoplazma denilen garip maddeyi çevreleyen esrar perdesi kötü ruhların hareketinin fizyolojik yanından ayrı tutulamaz. Ruhçuluk hareketinin doğduğu günlerde varlığı araştırılan bu açıklanamaz ürünle ilgili çalışmalar bugün daha ciddi olarak yürütülüyor.

Gerçekleştirdikleri fiziksel denemelerde uzmanlaşmış birçok medyum ortaya şöyle bir iddia sürüyor: Masa tıkırtılarına, nesnelerin oynatılmasına ve havalandırılmasına "ektoplazmik çubuklar" ya da "kabuklar" aracılığıyla ulaşılıyor.

1920'lerde, bir araştırmacı, görünür bir psikokinezi kütlesi izlediğini söylüyordu. İnce tül kumaştan bir perdeye yaklaşan kütle, tülün öteki tarafına geçtikten sonra, tekrar bir araya gelerek âdeta bir el biçiminde katılaşmıştı.

Kuşkucu kişiler şimdiye kadar yalnızca iki ektoplazma örneğinin üretildiğini söyleyeceklerdir. Bunlardan biri bir parça muslin kumaşıyla, bir miktar çiğnenmiş temizlik kâğıdıydı. Maddenin bazı çok duyarlı kişiler tarafından

Yoksa ruhun maddesi mi var?

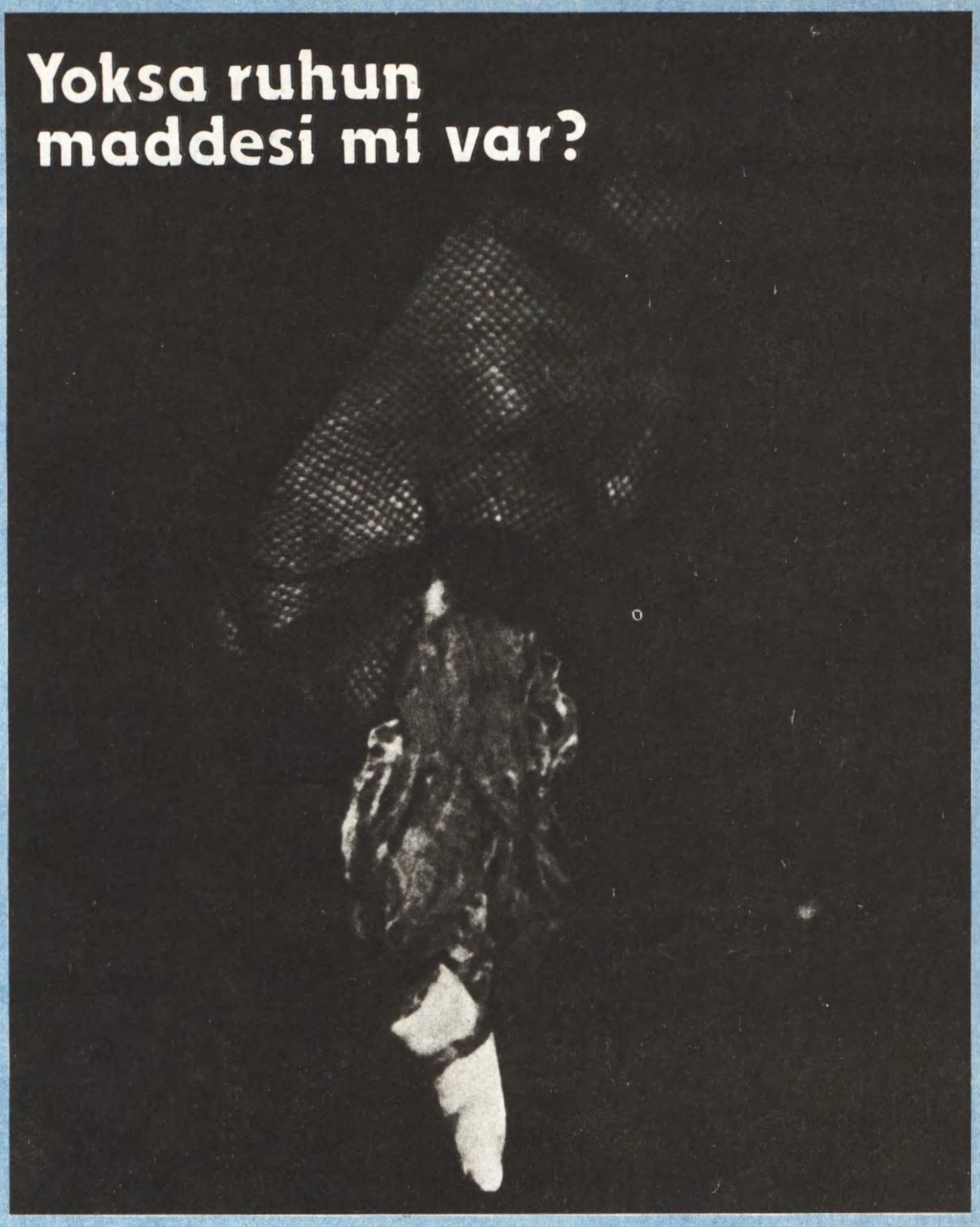

sık sık yaratıldığı da ileri sürülüyor. Bu alanda yüzlerce fotoğraf var. Ayrıca bir de koku meselesi var. Ektoplazmaya ait olduğu düşünülen hafif pis kokunun kötü ruh hareketleri sırasında duyulan kokuya benzemesi de çok ilginç bulunuyor.

Psikolojik nedenler

Gürültücü ruh hareketlerinin psikolojik nedenleri ve etkilerinin ölçülmesi oldukça güçtür. Oysa kurbanların çoğu aynı belirtileri gösteriyorlar ve benzer tecrübeleri yaşıyorlar. Örneğin birçok kurbanın bazıları yaşayan kişilerin aynen taklidi olan hayaller görüyor. Bu hayallerden bazılarının kaynağında bir sanrı yatıyor. Bazıları da tanınamayan kişilere ait oluyor.

Enfield olayının (Bkz. sayfa 388) ele alındığı günlerde, araştırmacılardan biri olan **Maurice Grosse**'un hayaleti en azından iki kere söz konusu evde görüldü. Buna benzer daha onlarca ifadeden, durumun sık ortaya çıktığı anlaşılıyor. Ama tüm iddialar kanıt öne sürülerek sağlamlaştırılamıyor.

Bir tür nevroz

Psikokinezi ile bağlantılı bulunan başka bir psikolojik durum da nevrozdur. Profesör **A.R.G. Owen,** kötü ruh denen olayın bir tür nevrozdan kaynaklandığını öne sürdü.

Büyük miktarda psikokinetik güç çıkarabilen Rus ev kadını Nina Kulagina. Denemelerden birinde nabız atışının dakikada 240'a çıktığı fark edildi ve 1.8 kg zayıfladı (altta).

Ektoplazma ilk önce biyolojik bir terimdi. Hücre protoplazmasının dış tabakası anlamına geliyordu. 1905'te Fransız fizyoloğu ve ruh araştırmacısı **Charles Richet** aynı kelimeyi ağızdan ya da göğüsten gelen bir tür sıvı macun ya da pelte için de kullandı. Aynı madde kendini yavaş yavaş düzenliyor, bir yüz ya da organ şeklini alıyordu.

Juliette Bisson'un **"Maddeleşme Denen Olaylar"** adlı kitabında anlattığı olaylarda, en kesin tedbirlere rağmen ortaya bir hilekârlık çıkmadı. İncelemeciler, maddenin niteliğini saptamakta başarısız kaldılar. Ama 1905'ten beri kaydedilmiş ektoplazma maddeleşmesi olaylarının çoğuna hep kuşkuyla bakıldı.

Medyumlar ektoplazmanın canlı bir madde olduğunda ısrar ederler. Madde ışığa tutulduğunda yok oluyordu. İlginç olan, kızıl-ötesi filmin ortaya çıkışından beri ektoplazma üretildiğine dair çok az iddia öne sürülmesidir.

1920'ler ve 30'larda çekilen fotoğraflarda, ektoplazma muslin kumaşa yakın benzerlik gösteriyor. Gerçekten de, şimdiye kadar elde edilen iki ektoplazma örneğinden biri bu malzemedendir. Ötekiyse çiğnenmiş temizlik kâğıdındandır. Sık sık ektoplazmaya ait olduğu söylenen pis kokuysa, ektoplazmanın vücuttaki deliklerden birinden çıkabileceğini gösteriyor.

Şiddetli endişe bazı kişilerde gürültüye ve nesnelerin hareketine neden olabiliyor. Ama eğer durum buysa, gürültücü ruhların hareketi niçin dursun? *"Belki"* diyor, Profesör Owen *"Faaliyet sonunda duruyor, çünkü bu durum bir hastalık değil, iyileştirmedir."* Derin endişenin başka bir belirtisi olan uykuda yürüme de, gürültücü ruh faaliyetlerinin kurbanlarıyla birlikte düşünülür. Garip olan durum, kurban uyurken faaliyetin çoğunlukla sürmesidir.

İngiltere'de çok yakın zamanlarda görülen olaylarda da aynı duruma rastlanıyor.

Shirley Hitchings, uyuduğu sırada yatağının yakınından gıcırtılar ve tıkırtılar duyulabilmektir. Benzer sesler **Janet** ve kız kardeşi, Enfield'de yataklarında uyurlarken de duyulmaktadır.

Fizyolojik ve psikolojik etkenler

1970'lerde Sovyetler Birliği'nde bir ev kadınına uygulanan bir dizi laboratuvar deneyi, fizyolojik ve psikolojik etkenlerin psikokinetik güçler üretmek için nasıl birlikte çalıştıklarını ortaya koydu. Mesela **Nina Kulagina,** bir yumurtanın sarısını beyazından ayırabiliyordu. Yumurtanın içinde durduğu kaba, elini sürmeden iki kısmı tekrar bir araya getirebiliyordu.

Ayrıca bir elektrik akımı aracılığıyla bir kurbağanın kalp atışını durdurabiliyordu.

Akımı taşıyan tellerin canlı bir yaratığa bağlı olduğu kadına söylenmiyordu. Öteki deneylerde kadının kafasına küçük elektrodlar, kalbine ve bileklerine de bir kayıt aracı bağlandığında psikokinetik olay sırasında üretilen elektrik akımları görülebiliyordu.

Yapılan deneylerle kadının beyninin elektrik faaliyetinin, çok yüksek bir seviyeye çıktığı kanıtlandı. Kalp atışı hızı ise inanılmaz bir sayıya, dakikada 240 atışa ulaştı. Dakikada 70 atış normal sayılıyordu. Bayan Kulagina'nın çevresindeki manyetik alan da belirgin şekilde arttı.

Bütün elektrik ve elektromanyetik güçler doruğa ulaştı. Tek bir ritim halinde birleşti. Bu noktada, kadın kendinden çok az uzaktaki nesneleri kesinlikle dokunmadan oynatabiliyordu. Psikokinetik gücünün açıkça görüldüğü her başarılı deneme sırasında Bayan Kulagina 1,8 kg kaybediyordu.

Saralı gibi

Kadının içinde bulunduğu fiziksel durum sürekli izlendiğinde ortaya şu kanıt çıktı. Kadın şiddetli sinirsel gerginlik içinde bulunuyordu. Elektroansefalograf denen alet yoğun bir beyin faaliyeti göstermişti. Kadın hafif bir baş dönmesi geçirmiş, uyku düzeni bozulmuştu. Kanındaki şeker miktarı artmış, nabız atışı düzensizleşmişti.

Aynı belirtiler hafif sara krizi geçirenlerde ve menopoza giren kadınlarda da görülür. Bir üstmerkez, psikokinetik güç ürettiğinde ortaya çıkan fizyolojik değişmelerin başka göstergeleri vardır. Hormonlardaki ciddi dengesizlik Bayan Kulagina'da görüldü. Vücudunun çeşitli yerleri ve organları ağrıdı ve zayıf düştü.

Nasıl ortaya çıkıyor?

Görüldüğü gibi, psikokinetik güç ortaya çıkma olanağını bazı psikolojik koşullarda buluyor. Fizyolojik belirtiler de bunun göstergesi oluyor. Ama gücün bir yere kadar kendini üreten koşullardan bağımsız bir varlığı olduğu da görülüyor. Bilinçli olarak üretildiğinde gücün yoğunlaşmış hali belirli bölgelerde toplanıyor. **William Roll** adlı bir araştırmacı, kötü ruh faaliyetlerinden etkilenen alanların rahatlıkla belirlenebileceğini ileri sürüyor. O, bu konuda şöyle diyor: *"Belirli bir alanda bir düzensizlik ortaya çıkmışsa, aynı alanda başka bir düzensizlik de çıkabilir."*

Bağımsız bir güç

Psikokinetik gücün açıkça bağımsız oluşu evrensel bir gücün varlığını düşündürmüyor mu? Bazı kişiler aracılığıyla yollanan bu güç psikokinetik gücün denetimi ve üretiminden sorumlu olamaz mı?

Gürültücü ruh faaliyetleri olarak sınıflandırılan olayların arkasında evrensel bir gücün yattığı düşünülür. Bu düşünce en azından 400 yıllıktır. Aynı açıklamayı **Paraselsus**'un 16. yüzyılda öne sürdüğüne inanılır. Ünlü hipnotizmacı **Mesmer** de 19. yüzyılda bu inancı

İngiliz medyum Jack Webber'ın yürüttüğü bir seans sırasında bir masanın havalandırılması (üstte).

Polonyalı medyum Stanislawa Tomczyk küçük nesnelerin gündüz gözüyle havalandırılmasını gösteriyor. 1919'da Francis Fielding ile evlendikten sonra bu ilgisini tümüyle bıraktı. Yaptığı hareketlerin sahtekârlık olduğunu iddia etti, ama nasıl olduğunu açıklayamadı.(sağda).

desteklemişti. Bugün parapsikoloji alanındaki uzmanlar teoriyi doğrulayacak temel oluşturmakta son derece isteksizler.

Psikokinezi genellikle kaynakları doğaüstü olmaktan çok doğal olan bir tür düşünce gücü olarak biliniyor. 1980 Haziran ayında İngiltere'de yayınlanan Ruhsal Araştırma Derneği dergisinde çıkan bir yazıda **Scott Rogo,** bunu şöyle ifade ediyordu: *"Psikokinezi büyük çelişkiler barındıran bir olaydır. Aynı zamanda hem zihinsel, hem de fiziksel bir güç olarak görünür."*

Şu anda olayın bir açıklamasını yapabilmek bilimin sınırları ötesinde kalıyor. Gücün genel olarak kabul edilip iyice anlaşılması her türden psikokinezi olayının sıkı sıkıya incelenmesine bağlı.

Daha fazla bilgi için:

Alfred Douglas, *Extra-Sensory Powers,* Victor Gollancz, 1976.

Martin Ebon, *Exorcism,* Cassell, 1975.

Alan Gauld and A. D. Cornell, *Poltergeists, Routledge,* Kegan Paul, 1979.

Nandor Fodor, *On the Trail of the Poltergeist,* Arco, 1959.

A.R.G. Owen, *Can We Explain the Poltergeist?* Helix Press (New York), 1964.

Guy Lyon Playfair, *This House Is Haunted,* Souvenir Press, 1980.

D. Scott Rogo, *The Poltergeist Experience,* Penguin (Baltimore), 1979.

W.G. Roll, *The Poltergeist* Star, 1976.

Öbür dünyadan gelen besteler

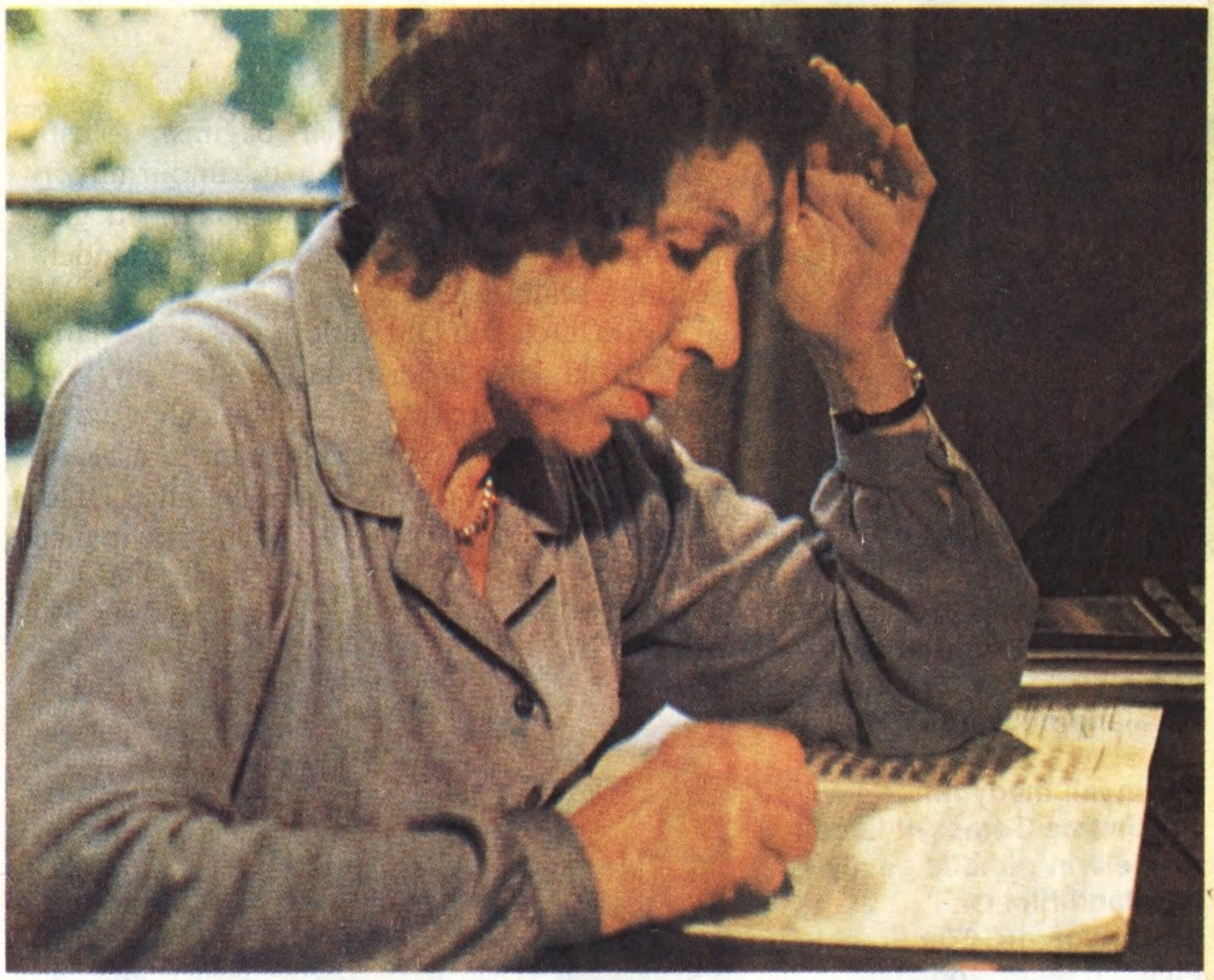

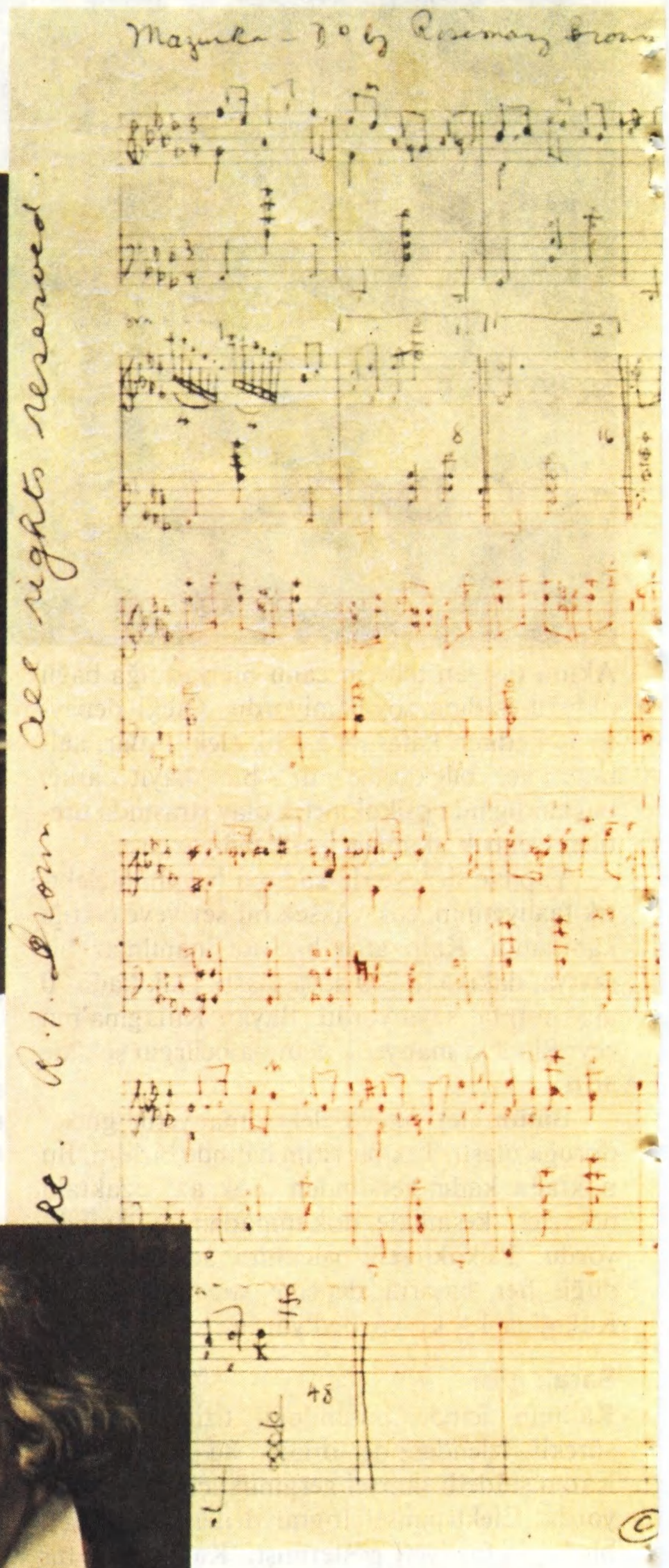

Birçok medyum, ölmüş olan çeşitli sanatçıların kendileri aracılığıyla yeni eserler ürettiklerini öne sürüyor. Acaba bu eserler gerçekten öbür dünyadan mı geliyor, yoksa medyumların bilinçaltından mı?

BEETHOVEN hâlâ 10. Senfonisi üzerinde çalışıyor. Müzisyenlerin ve diğer sanatçıların ölümlerinin üzerinden yıllar, hatta yüzyıllar geçtikten sonra bile eserler vermeleri olağanüstü bir olay gibi görülüyor. Ancak bu tür olaylar, ruhçulara son derece doğal geliyor.

Müzik bilgisi yok ama...

Bu konuda en tanınmış medyumun **Rosemary Brown** olduğu söyleniyor. Bayan Brown, aslında Londralı, mütevazı bir ev kadınıdır. **Liszt, Beethoven, Brahms, Debussy, Chopin, Schubert** ve **Stravinsky**'nin sanki dünyadaki bedenli elçileri gibi davranmaktadır. Müzik bilgisi yok denecek kadar azdır. Kendisi de, ona dikte ettirilen bestelerin, kapasitesini çok aştığını açıkça görüyor. Bayan Brown kendini, ölmüş olan bestecilerin yardımsever bir arkadaşı gibi görüyor. Bu bakımdan ölümden sonra hayat görüşü, Bayan Brown'a hiç de garip gelmiyor.

Bir hayal görüyor

Brown, daha genç bir kızken, yaşlı bir adamın hayalini görüyordu. Bu adam ona kendisinin

Rosemary Brown (üstte, solda), Ekim 1980'in bir Amerikan televizyon kurumu tarafından filme alındı. Film çekilirken Bayan Brown D perdesinden Mazurkayı notaya alıyordu (üstte). Kendisi Mazurkayı ona Chopin'in (üstte sağda) yazdırdığını söylüyor. Beethoven, Rosemary Brown'la ilişkiye 1964'te geçti. Ona, sağır olmadığını ve müzik dinleyebildiğini söyledi (solda).

Amerikalı besteci ve orkestra şefi Leonard Bernstein. Rosemary Brown onunla ölmüş olan bestecilerin önerisi üzerine görüştü. Leonard Bernstein, Bayan Brown'ın gösterdiği müzik parçalarından çok etkilendi (altta, sağda).

ve diğer büyük bestecilerin onunla arkadaş olup, harikulade müziklerini öğreteceklerini söylüyordu. Bu olayın üzerinden uzun yıllar geçti. Bir gün Bayan Brown, Franz Lizst'in (1811-1886) resmini gördü. Bu resim yıllar önce hayalini gördüğü yaşlı adamın ta kendisiydi! Bayan Brown o yıllarda orta yaşlı dul bir kadındı. Çok kısıtlı olanaklarıyla iki çocuğunu yetiştirme mücadelesi veriyordu.

Ölmüş bestecilerle tanışıyor

1964'te Beethoven ve Chopin de dahil olmak üzere büyük besteciler onunla "ilişkiye geçtiler". Artık hayatının çalışması başlamıştı. Onların bitmemiş senfonilerini, eserlerini notaya döküyordu. Ölümden sonraki hayata olan inancı daha da kuvvetlendi. Gelmiş geçmiş en büyük müzisyenler, onun sayesinde hâlâ eser üretiyorlardı.

Eserlerin bestelenmesi

Ona "nakledilen" parçalar taslak şeklinde değildi. Genellikle piyano, bazen de tüm bir orkestra için düzenlenmiş bestelerdi. Bayan Brown'a göre, kendisiyle ilişkiye geçildiğinde müzik çoktan bestelenmiş oluyordu. Bedensiz besteciler bu hazır parçaları ona yalnızca yazdırıyorlardı.

Gerçekten bu işlemi gözlemleyenler, Bayan Brown'ın notaları büyük bir hızla yazmasına hayret ediyorlar. Bu yazış onun normal kapasite ve bilgisinin son derece üzerindeydi.

Ölmüş bestecilerle sohbet

Bu yazma celseleri sırasında Bayan Brown, görünmeyen ziyaretçileriyle sohbet de ediyordu. Bu işi o kadar doğal olarak yapıyordu ki, gözlemciler, koşulların garipliğine rağmen kuşkuya kapılamıyorlardı. Elinde kalem Franz Lizst'le konuşuyordu: *"Anlıyorum... Evet... Bu iki ölçü çizgisi buraya yazılacak... Değil mi? Özür dilerim. Çok hızlı gidiyorsunuz. Bir daha tekrarlar mısınız?"* Yazdıklarını

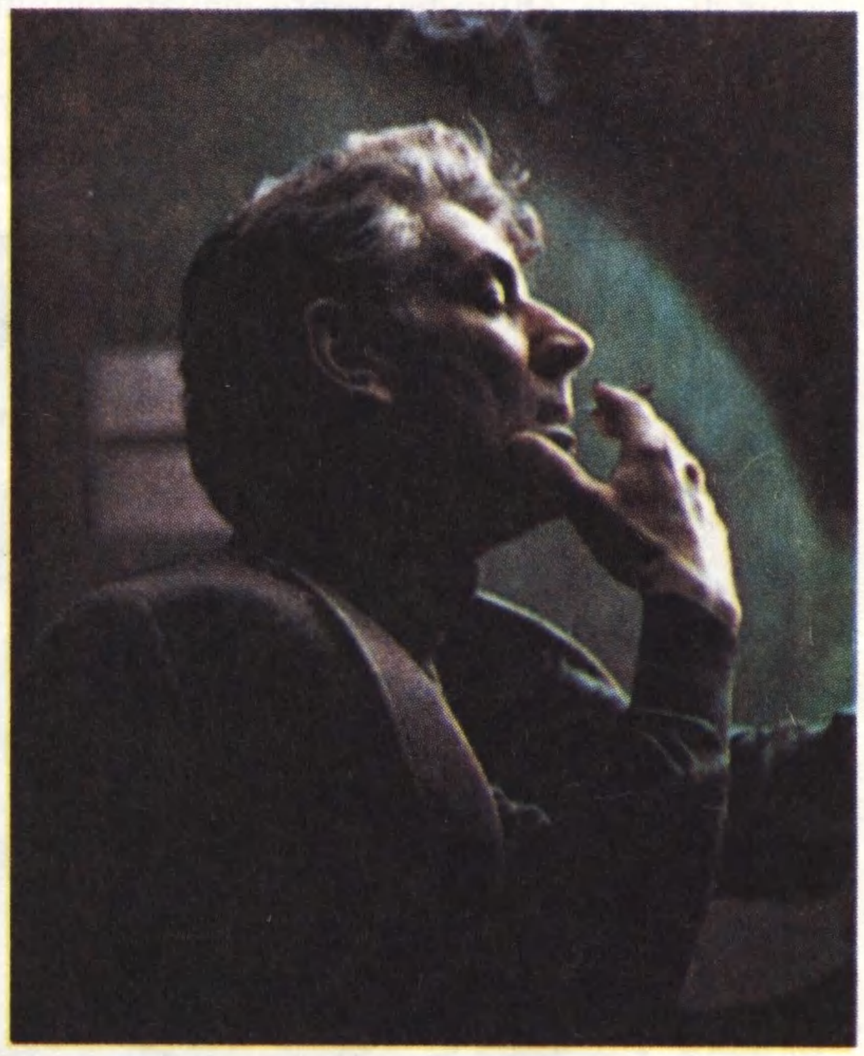

kontrol ve besteci ile konuşmak için verdiği araların dışında, çoğu bestecinin yapabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde notaları kâğıda geçiriyordu.

Bazen yazma işlemi bölünüyordu. Sözgelimi, Lizst arasıra heyecanlanıp, Almanca ve Fransızca konuşmaya başladığında, Bayan Brown kibarca kendisini uyarıyordu. Chopin de sık sık dalgınlıkla anadili olan Lehçe ile konuşuyordu. Bu durumda Bayan Brown da Polonya dilini okunduğu gibi bir kâğıda yazıyor ve sonra tercüme ettiriyordu.

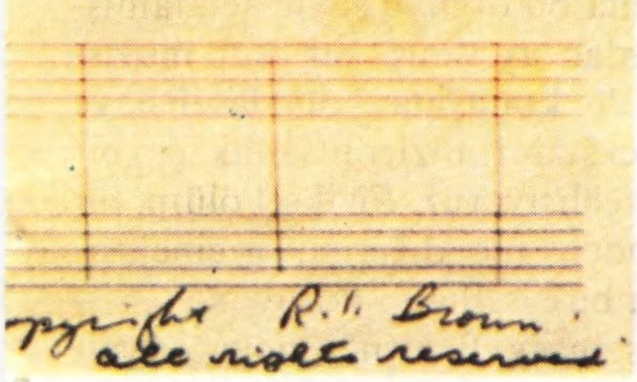

Franz Liszt, Rosemary Brown daha gençken onunla "görüşmüştü". Büyüdüğünde kendisinin ve diğer bestecilerin onunla ilişkiye geçip, müziklerini öğreteceklerini söyledi (sağda).

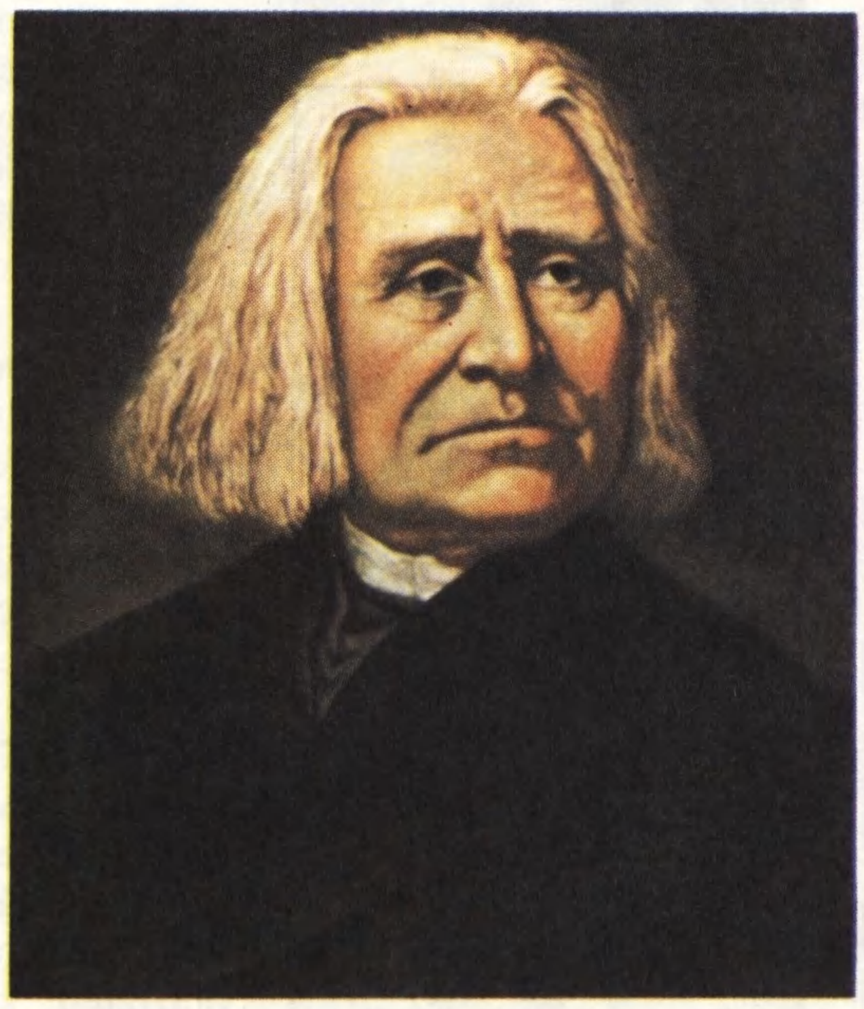

Eleştirmenler ne diyor?

Acaba Lizst, Chopin, Beethoven ve Brahms'ın ölümlerinden sonraki besteleri diğer eserlerine benziyorlar mı? Konser piyanisti **Hephzibah Menuhin** şöyle diyor:

"Ben bu eserlere çok büyük bir saygı ile bakıyorum. Her parça belirgin bir şekilde, ait

olduğu bestecinin stilinde." **Leonard Bernstein** ve eşi, Bayan Brown'ı Londra'da ağırladılar. Onun dürüstlüğünden ve çalınan müzik parçalarından çok etkilendiler. İngiliz besteci **Richard Rodney Bennett** de şöyle diyor: *"Birçok insan, kafasından müzik uydurabilir. Ancak bu tür bir müzik yıllarca eğitim görülse bile taklit edilemez. Ben, bile Beethoven'in bazı eserlerini taklit edemem."*

Ressam ve düşünürlerle de temas

1964'ten beri Bayan Brown'la ölmüş ressamlar, şairler, oyun yazarları, düşünürler ve bilimadamları ilişkiye geçiyorlar. **Vincent Van Gogh**'un da (1853-1890) son çalışmalarını Brown'ın aracılığıyla yaptığı söyleniyor. Önce evde bir tek o bulunduğu için kara kalemle, sonra yağlıboya ile. Yaşarken bir besteci olan Debussy de ölümünden sonra resmi seçmişti. O da Bayan Brown aracılığıyla çeşitli tablolar yaptı.

İngiliz düşünür **Bertrand Russell** yaşarken bir dinsizdi. Ölümden sonra, hayata inanmıyordu. O da ölümünden sonra fikrini değiştirdi. Rosemary Brown'ın söylediğine göre, ebedi hayata inanıyor ve insanlara, ölümden sonra hayatın var olduğu mesajını iletmek istiyor. **Albert Einstein** da Bayan Brown'la "görüşmektedir". Ona sabırlı bir şekilde, oldukça zor matematiksel teorilerini anlatmakta ve varoluşun başka düzlemlerde de olduğunu vurgulamakta. Fakat bu olayları kuşkuyla karşılayan pek çok insan var! Onlar, büyük bestecilere ait olduğu iddia edilen bu eserlerin pek iyi olmadıklarını ileri sürüyorlar. Bayan Brown'a göre ise bu hiç önemli değil. Ona göre Franz Lizst'le ilişkiye geçmeye yalnızca müzik açısından bakılmamalı!

Rosemary Brown'un ilişkileri yalnızca müzik dalında değildi. Van Gogh, sağda görülen resmi 1975'te onun aracılığıyla yaptı. Debussy'de (altta) resimle ilgilenmekteydi. Tablolarını artık onun aracılığıyla yapmaktadır. Bayan Brown, 1967'de Albert Einstein ile (en altta), 1973'te de Bertrand Russell'la (altta, solda) ilişkiye geçti.

Olayın nedeni

Sir **Donald Tovey,** ölümünden sonra ilişkiye geçtiği medyuma bu olguyu şöyle açıklamıştır: "Dünyanızdan ayrılmış bir grup müzisyenle, müzik ve konuşma yoluyla ilişkiye geçmenin amacı şudur: Bizler insanlık için bir mesaj iletmeye çalışıyoruz. Fiziksel ölüm, bir bilinç düzeyinden bir diğerine geçmektir. Burada da kişi bireyselliğini koruyor.

Bizler, Rosemary Brown'a müziği, yalnızca dinlemekten alacağımız zevk için yazdırmıyoruz. Önemli olan bu olayın akıllarda yaratacağı soru işaretleridir. Mantıklı ve olabildiğince duyarlı bir ilgi yaratmayı umuyoruz. Belki de birçok yansız ve sağduyu sahibi kişi ortaya çıkarak, insan ruhunun ve beyninin bilinmeyen yönlerini araştıracaktır. İnsan, bilincinin derinliklerine inildikçe daha yüksek düzeye ulaşıldığı görülecektir."

İnananlar çok

Bayan Brown'ın medyumluk çevresi dışında da pek çok arkadaşı ve hayranı var. Bunların arasında değerli müzisyenler, yazarlar ve televizyon yapımcıları da bulunuyor. Esrarengiz müziğinin kaynağı ne olursa olsun, Bayan

Brown çevresinde sevgi ve ilgi uyandırmaktadır. Çünkü bu alçakgönüllü kadın, son derece dürüst ve içten bir insandır.

Başkaları da var!

Bayan Brown gibi yetenekleri olan birçok kişi var. Bununla beraber, o bu tür ilişkilerde tek örnek. Bunlardan biri olan, İngiliz konser piyanisti **John Lill** de piyano çalma stilini böyle bir ilişki ile açıklıyor. Bu piyanist, Moskova'da yapılan Çaykovski Piyano Yarışması'nı kazandı. Önceleri çok zor günler yaşadı. Piyano çalmaya Londra'nın kenar mahallelerindeki meyhanelerde başladı. Bu konuya ilişkin görüşlerini şöyle belirtiyor: *"Aklım beş karış havada, deli gibi ortalıkta dolaşmıyorum. Ne deli, ne de transa girmiş bir kaçığım. Bir şeyin ender olması, o hiç yoktur demek değildir."*

Beethoven'la tanışma

Olay, piyanist John Lill, Moskova Konservatuvarı'nda yarışma için çalışırken başladı. Garip giysiler içinde bir adam onu izliyordu. Sonradan o kişinin Beethoven olduğunu anladı. Beethoven daha sonraları onunla pek çok kez "sohbet etti". Bununla beraber John Lill kendini, çok özel yetenekleri olan biri olarak görmüyor. Ona göre, bu tür dolaysız bir ilham kaynağı belirli bir zihin yapısına ulaşan herkes için söz konusu olabilir: *"İlhamın gelmesi, siz gerçekten kuvvetle istemedikçe hemen hemen olanaksızdır. Ben sahneye çıktığımda, zihnimi önceden öğrendiğim tüm bilgilere kapatırım. Kendimi ilham almak için hazırlarım. Ancak bazen bu çok zordur. Örneğin sıkıntılı bir gün ise, salonun akustiği bozuksa işler güçleşir. Seyircinin tavrı bile beni etkiler. Dingin bir ruh hali şarttır."*

Lill'e göre ilham sınırsızdır. *"Müziğin başladığı yerde sözler yok olur. Müzik gidince şiddet başlar."*

Händel'in devam eden besteleri

Burada, ünlü Mesih'in de bestecisi olan **Händel**'in hâlâ bu yollarla çalışmalarını devam ettirtiği ileri sürülüyor. Bu, **Clifford Enticknap** adlı İngiliz medyum aracılığıyla oluyor. Bu medyum, Händel ve onun müzik türüne aşırı derecede hayrandı. Bay Enticknap'a göre Händel başka bir yaşamda ona müzik öğretmişti. Bu öğretmen-öğrenci ilişkisi Atlantis'e değin uzanıyor. Händel orada **Joseph Arkos** adında değerli bir öğretmendi. Ancak daha önceki bir yaşamında da Händel'in Jüpiter'de yaşadığını söylüyor. Bu gezegen müzik gezegeni olarak kabul ediliyor. Burada dünyaya gelmiş ve gelmemiş birçok bestecinin yaşamakta olduğunu da ileri sürüyor.

Bu varlık, Händel'in kişiliğinde Enticknap'a, 4,5 saat süren bir oratoryo yazdırdı. Oratoryonun adı **"Tüllerin Ötesinden"**di. Bunun 73 dakikalık bir bölümü Londra Senfoni Orkestrası ve Händel Vakfı Korosu tarafından plağa alındı. Kaseti Händel Vakfı tarafından halen satılıyor ve Händel'in ölümünden sonraki yaşantısının kanıtı olarak kabul ediliyor.

Konser piyanisti John Lill, müzik kariyerini bedensiz varlıklardan aldığı yardımlarla yaptığını söylüyor. Kendisini Beethoven'in Moskova'daki Çaykovski Piyano Yarışması'na hazırlanırken izlediğine inanıyor. O zamandan beri Beethoven'le birkaç kez "konuştuğunu" belirtiyor. Beethoven, Rosemary Brown'a 1972'de yazdırdığı E Minör Sonatını bu piyaniste adamıştır (altta).

Clifford Enticknap, George Friedrich Händel'in (en altta) kendisine "Tüllerin Ötesinden" adlı oratoryoyu yazdırdığını söylüyor (altta).

BBC'deki program

BBC televizyonu, **"Geçmişten Ruhlar"** adlı programında konuyu ele aldı. 12 Ağustos 1980'deki programda Bay Enticknap, Händel'in en sevdiği kilisede bu oratoryodan parçalar çaldı. Eleştirmenler, eserde çok az hata buldular. Gerçekten de müzik Händel'in eserlerine çok benziyordu. Ancak sözler yaygın eleştirilere neden oldu. Bir eleştirmen, eserin sözlerini **William Mc Gonagall**'ın (1805-1902) şiirlerine benzetti. Bu şair çok yeteneksizdi. En olmayacak şeyleri bir araya getirirdi. Diğer bir eleştirmen ise şöyle yazıyordu: *"Nihayet Mc Gonagall üne kavuştu. 'Tüllerin Ötesinden' de Händel'le eşit hale geldi."*

Bununla beraber, medyumlar ruhlarla olan ilişkilerinin alaycı bir dille eleştirilmesine karşı çıkıyorlar. John Lill'e göre ruhlar zaten medyumlara ulaşmakta güçlük çekiyorlar.

Bilinçaltı mı?

Birçok ciddi araştırmacı, bu tür müziklerin ölmüş bestecilerden gelmediğine inanıyor. O zaman bu müzikler nereden kaynaklanıyor? Bayan Brown'da bilinçli olarak oluşmamaktadır. Çünkü onun dikte yaparken gerçekten büyük zorluklar çektiği anlaşılıyor.

Ruhlarla uğraşan kişiler, derin ilham kaynaklarının **Hayatın Kitabı**'ndan geldiğine inanıyorlar. Onlara göre burada bütün bilgiler mevcut. Bazı beyinler ve bazı aşırı duyarlı kişilerde bu bilgiler ortaya çıkıyor. Bayan Brown da böyle bir kişi olabilir. Chopin veya Beethoven'dan geldiğine inandığı bu müzik, pekâlâ herkesin bilinçaltında olan bir müzik bilgisinden kaynaklanabilir. Kişi olarak utangaç bir yapıda olduğundan, bilinci ona bu müziğin usta bestecilerden geldiği fikrini empoze edebilir.

"Deha ölmez"

Doğaüstü olayları araştıran Bayan **Rosalind Heywood** bir kitap yazdı. **"Altıncı Duyu"** adlı kitapta bu tür olaylar için şöyle bir çözüm getiriyor: Ona göre Bayan Brown oldukça asabi ve duyarlı bir kişidir. Bu asabiyet otomatik olarak onu sanatsal ürünler vermeye yöneltiyor.

İnsanın bilinçaltının her şeyi bildiğine inanan kişilere göre Bayan Brown ve benzerleri cevaplayamayacakları pek çok soruya neden oluyorlar. Ancak olay medyumlar için son derece basittir. Onlar şöyle derler: *"Ölüm yoktur ve deha ölmez!"*

Sezai Dıblan'ın kardeşi trafik kazasında ölmüştü

Senai, Murat olarak dirildi...

Bazı insanlar, çocuk yaşlarda daha önce de dünyaya geldiklerini söylüyorlar. Geçmişte ben şuydum, şurada oturdum diyorlar. Arkadaşımız Ata Nirun, Adana'da geçen bu tür bir olayı inceledi.

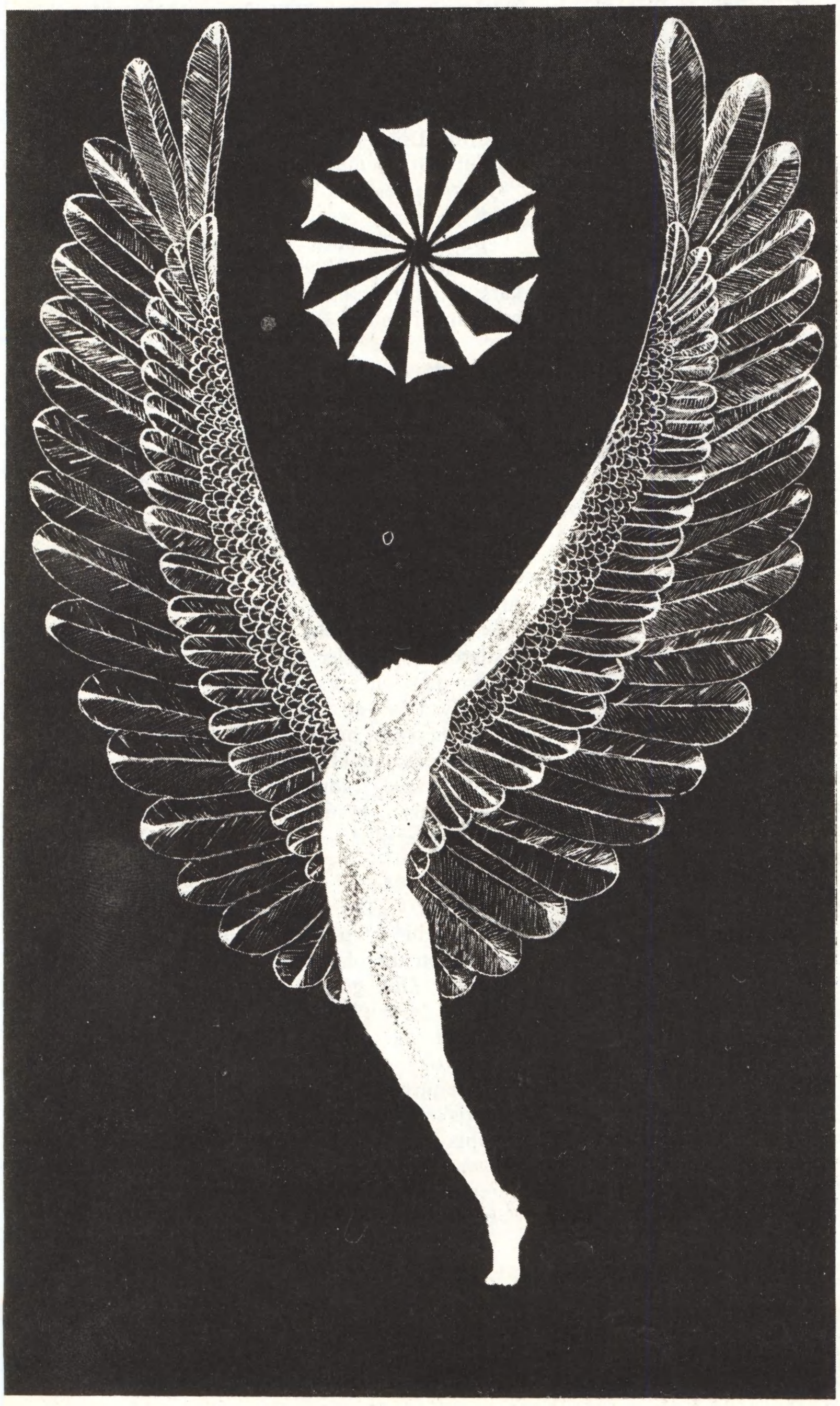

BİRÇOK İNANCA göre insan denen varlık dünyada ruhun tekâmülü için bulunuyor. Ölüm ile ruh bedenden ayrılıyor. Gerektiğinde bir başka bedene reenkarne ediliyor. Reenkarnasyonlar, yani ölümden sonra yeniden bedenlenmeler ile insan mükemmelliğe doğru olgunlaşıyor.

Yeniden bedenlenme inancı, herkes tarafından kesinlikle kabul edilmiş değildir. Bu konuyu kabul edenler arasında da görüş farklılıkları vardır. Esasında yeniden doğuş inancının kökeni, doğu dünyasındadır. Hıristiyanlık, bu inancı kesin olarak reddeder. Belki de bu reddin altında, doğu ile batının farklılığı yatıyor. Konunun gelişimini, ileriye bırakıp, Türkiye'ye dönelim. Bu inanç, özellikle Adana bölgesinde çok yaygındır. Neden Adana?

"Beni evime götürün"

Yıl, 1963. Adana'nın orta halli ailelerinden olan **İşimtekin** ailesinin altı yaşında bir oğulları var. Adı **Murat** olan bu çocuk, konuşmaya başladıktan sonra, garip bir değişim içine giriyor.

Ailenin tanımadığı kişilerden söz ediyor. Büyüklerin yaşadığı olayları anlatıyor ve ailesine baskı yapmaya başlıyor. Murat İşimtekin'in tek bir arzusu var, *'Beni aileme götürün'* diyor. *'Karımla, ağabeyimle konuşmalıyım'* diye haykırıp duruyor...

Ailenin ilk tepkisi onu engellemek oluyor. Önce tatlılıkla, sonra baskı ve korkutma yoluyla direniyorlar. Ama Murat durdurulamıyor. Üstelik isimler vermeye başlıyor. *'Ben* **Senai***'yim,* **Sezai Dıblan***'ın küçük kardeşiyim, evime gitmem lazım'* demeye başlıyor.

İki "kardeşin" karşılaşması

Ailenin baskısı arttıkça, Murat'ın direnci de aynı oranda artıyor. Çocuk bu defa değişik bir isyan yolu seçerek, evdeki tüm değerli eşyaları kırıp dökmeye çalışıyor. Bu hasar vermeler o kadar ileri gidiyor ki, artık anne ve baba hiçbir şey yapamaz hale geliyorlar.

Yapılacak tek şey kalıyor. Murat'ı ya da kendisinin iddia ettiği gibi Senai'yi, Sezai Dıblan'ın evine götürmeye karar veriyorlar. Ama götürmeye de pek gerek kalmıyor, çünkü çocuk, Dıblan'ların evinin yerini zaten biliyor...

Eve gittiklerinde, çocuk, Sezai Dıblan'a *"ağabey"* diye hitap ederek, konuşmaya başlıyor.

Aynı yerde yara izi

Aralarında özel konuşmalar geçiyor. Bu konuşmaların sonucunda, Sezai Dıblan, çok sevdiği kardeşi Senai'nin karşısında olduğuna kesin olarak inanıyor. Senai Dıblan, Murat İşimtekin'in doğduğu yılda, doğumdan bir-

kaç gün evvel bir trafik kazasında ölmüş. Ölüm şekli, otomobilin direksiyonunun sağ göğüse saplanmasıyla oluşmuş ve Murat İşimtekin'in sağ göğsünde, yarım daire biçiminde geniş bir leke bulunuyor.

Murat'ın rahatsızlığı

Murat İşimtekin'le **BİLİNMEYEN** adına yapılan görüşmede, olayın ortaya çıkmasını sağlayan Adanalı ruhsal araştırmacı **Fatih Alphan** da bulundu. Alphan, Murat'la karşılaşmasını şöyle anlattı:

"Murat'la 1979 yılı içinde, Muhittin adlı bir arkadaşımın sayesinde tanıştık. O yıllarda, Murat bir arayış içerisindeydi. Başına gelen bu olayın anlamını ve nedenlerini bilmek istiyordu. Kendisine reenkarnasyon teorisini anlatmaya çalıştık. O da bize, içtenlikle başından geçen tüm olayları anlattı. O zaman 22 yaşındaydı ve askerden yeni dönmüştü.

Kendisinde garip bir güç olduğundan söz etti. Herhangi birine kızdığı zaman, çok kötü şeyler oluyormuş. O kişinin hastalanmasını veya bir kaza geçirmesini dilediği anda, arzusu hemen gerçekleşiyormuş. Gerçekten de sonradan onun bu garip gücüne birkaç örnekle tanık olduk.

Yaptığımız konuşmalarda, telkin yoluyla bu gücünü iyi amaçlara yöneltmesini istedik. İnsanlar için iyi şeyler dilemeliydi ve böylece aradığı huzura daha kolay kavuşacaktı. Aslında kendisinde var olan bu garip güçten çok korkuyordu. Bu yüzden askerde, başının çok derde girdiğini anlattı."

Sezai Dıblan onu benimsiyor

Bilinmeyen: Geçen yıllarda, Dıblan ailesi sana nasıl davrandı?

Murat İşimtekin: *"Çok ilgilendiler, zaten aramızda konuştuğumuz ve bildiğimiz özel aile sorunlarımız vardı, Senai'yi bende buluyor (Sezai Dıblan'dan bahsediyor) ve özlemini gideriyordu. Beni yanına alıp, küçükten yetiştirmek istedi. Ama ailem buna izin vermedi. Yalnız, o günden beri devamlı ilişki halindeyiz."*

Bilinmeyen: Ne gibi yardımlar gördünüz?

Murat İşimtekin: *"Ben okuyamadım. Tüm çabalara rağmen bu gerçekleşmedi. Bir ara işsiz kaldım. Ama sürekli Sezai Beyin yardımlarını gördüm. Askerden sonra nişanlandım ve Sezai Beyin yardımıyla Kıbrıs'a yerleştim ve iş sahibi oldum."*

Bilinmeyen: Sezai Dıblan ilk anda olayı nasıl karşıladı?

Murat İşimtekin: *"Çok doğal karşıladı, hatta sevindi. Adana'da bu olaylar hiç yadırganmaz ve asla yorum yapılmaz. Hemen kabul edilir. Burada bu inanç ve bu tür olaylar, günlük olaylar gibi normal karşılanır."*

Bilinmeyen: Ölüm anıyla ilgili anıların var mı?

Murat İşimtekin: *"Vardı, her geçen yıl bu tür anılar silikleşiyor. Küçükken çok daha fazla şeyler söylüyormuşum. Ama şimdi bu konuda konuşmak istemiyorum. Beni korkutuyor."*

Bilinmeyen: Bu göğsündeki leke hep böyle miydi?

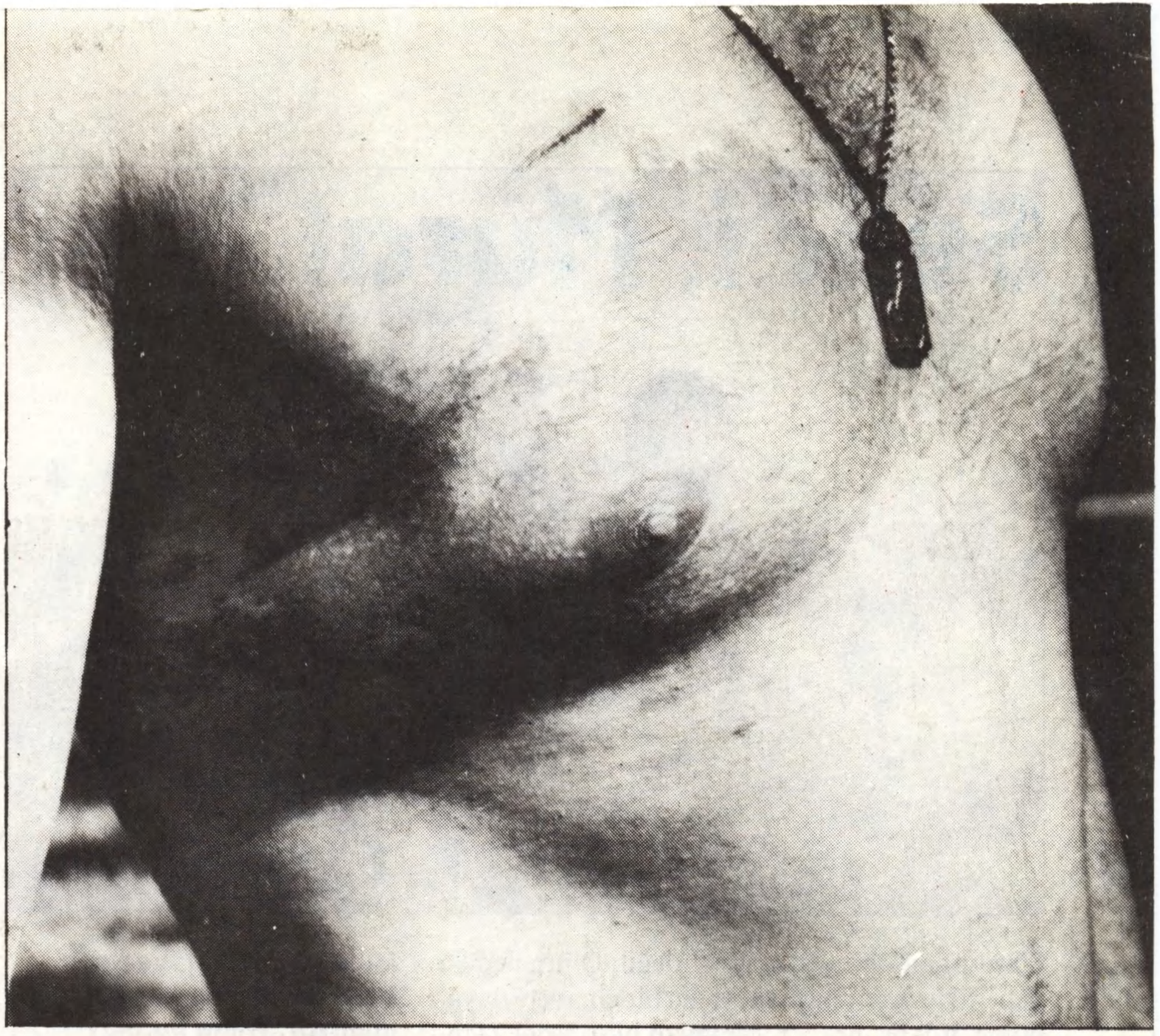

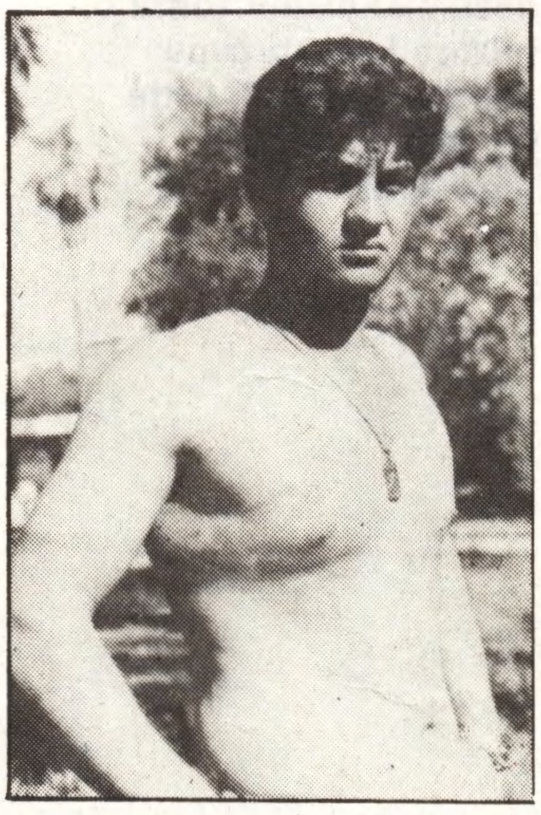

Trafik kazasında göğsüne direksiyon girerek hayatını yitiren Senai Dıblan, gerçekten Murat İşimtekin olarak dünyaya yeniden geldi mi? İddiaya göre, Murat'ın sağ göğsündeki leke, Senai'nin ruhunu taşımasından kaynaklanıyor (en üstte ve üstte).

Murat İşimtekin: *"Evet, doğuştan. Ama küçük yaşlarda leke tam bir daire biçimindeydi, şimdi gördüğünüz gibi azalıyor ve kaybolmaya başladı."*

Bilindiği gibi, Sezai Dıblan, Türkiye Odalar Birliği'nin eski başkanlarındandır. Kendisi ve ailesi Arap asıllı.

Adana'da yeniden bedenleme

Bölgedeki halkın büyük bir kısmı, Arap asıllı ailelerden geliyorlar. Görüldüğü kadarıyla, bu halk genellikle Şii-Alevi mezhebinden. İşte, yeniden bedenlenme inancının, çıkış noktası da burada. Bu mezhebin inançları arasında, yeniden bedenlenme kesin bir biçimde yer alıyor. Halbuki, diğer İslam mezheplerinde bu inanış yok. Üstelik kesin bir biçimde de karşı çıkılıyor. Kuran'da birçok ayette yer alan yeniden bedenlenme düşüncesi, kıyamette hesap vermek için tüm ölülerin diriltilmesi olarak kabul edilir. Ama Şii-Aleviler'in yaklaşımı hiç de böyle değil. Onlar, ölüp yeniden bir başka insan olarak doğacaklarına inanıyorlar ve bunu çok doğal karşılıyorlar.

Araştırmacıların belirttiklerine göre, her çocuk bu tür önceki yaşam anılarıyla doğar. Ama inanç olmadığından, bu anılar tahrik edilmez, açığa çıkarılmaz ve unutulup giderler. Ama Adana bölgesinde bu tür inanca sahip halk kitlelerinde, çocuklar küçükten hatırlamaya ve bulmaya teşvik ediliyorlar. Buralarda yetişen çocukların her sözünün, ana ve baba tarafından değerlendirildiği de gözden kaçmıyor.

Ölümün bıraktığı iz

Murat İşimtekin'in olayında ve benzer diğer olayların tümünde ilginç bir ortak nokta var.

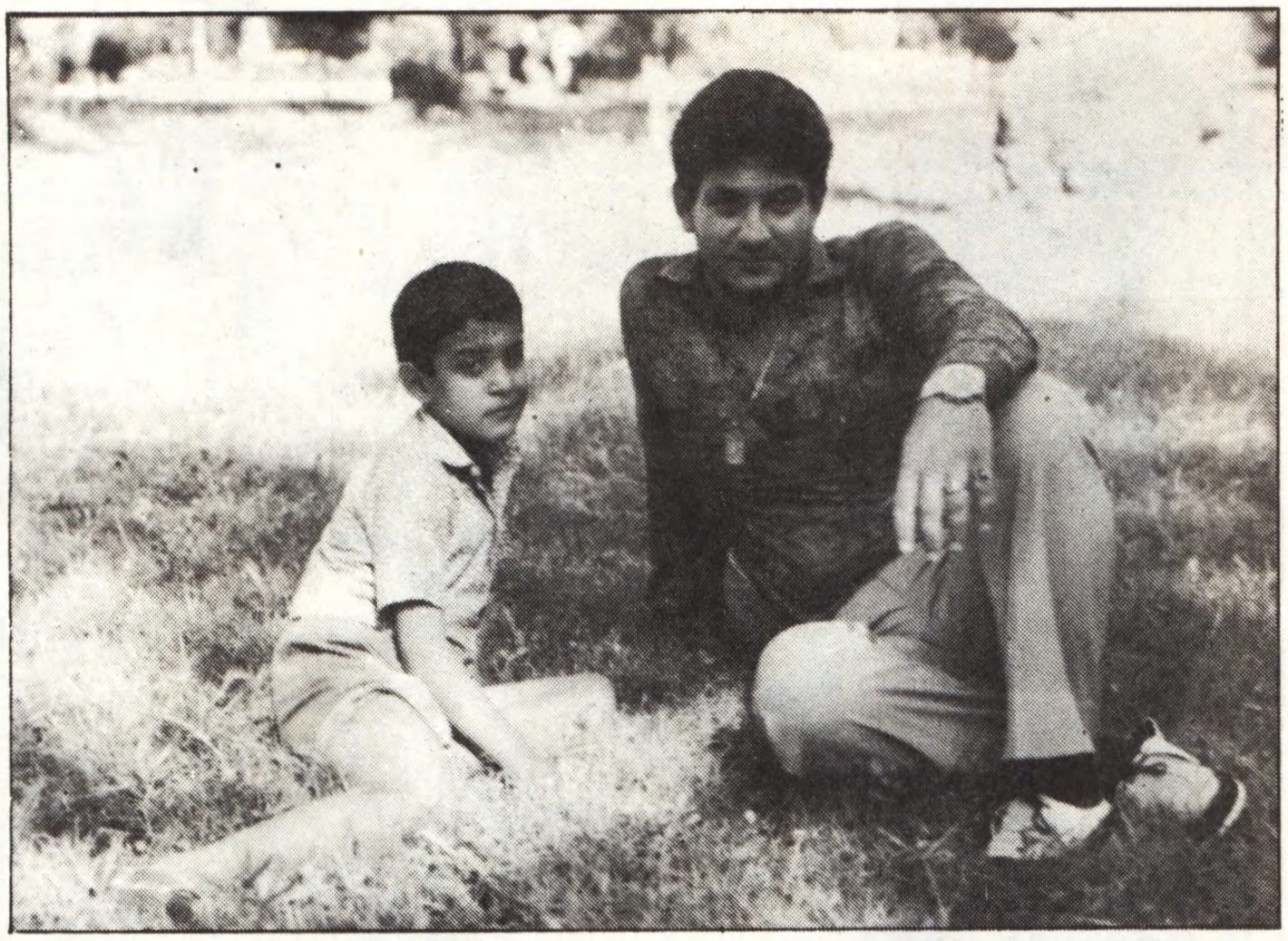

Murat İşimtekin, yeniden bedenlendiğine kesinlikle inanıyor. Hatta bu olay çözümlendikten sonra o huzura kavuştuğunu belirtiyor. Murat, üstte kardeşi ile birlikte görülüyor.

Hatırlanan ölümler normal değil. Ölüm nedeni genellikle ya bir kazaya, ya da bir cinayete dayanıyor. Acaba, normal olmayan bir ölümle ölenler mi tekrar dünyaya gelme hakkını elde ediyorlar?

Bu cevap da yine inancın içinde gizli. İnanca göre herkes ölür ve tekrar doğar. Ama doğal bir ölümle ölenler, önceki yaşamlarını anımsayamazlar. Ama öldürülenler veya aniden ölenler daha kolay hatırlarlar.

Yeniden doğuş araştırmacılarına göre, ani ölümler ve cinayetler ruh üzerinde korkunç bir iz bırakır. Ölüm anında duyulan dehşet ve korku unutulmaz ve izler sonraki yaşama da yansır.

Ölüm işaretleri

Tüm yeniden doğuş olaylarında, Murat İşimtekin'inde olduğu gibi ölüm nedeniyle ilgili fiziksel izler görüldüğü iddia ediliyor. Bu izler kurşun izleri, bıçak yaraları, başa vurulan cisimlerin oluşturdukları izler veya ezilme, çökme, yırtık şeklinde yorumlanıyorlar:

Yine halk arasında çokça kullanılan, doğum işareti sözü bu izler için kullanılmıyor. Bu konuya açıklık getirmeye çalışan bir diğer araştırmacı, Hintli Profesör **H. N. Banerjee**'dir.

Banerjee, ani ölümlerin ve özellikle cinayetlerin şokuna giren ruhun, bu şoktan çıkamadan tekrar dünyaya geldiğini belirtiyor. Ruh doğumdan önce, fizik bedeni oluşturmak için bazı tesirler oluşturuyor. İşte, o anda ölüm şokundan henüz kurtulamadığından yara izlerinin veya yaraların etkilerini yeni bedene iletmiş oluyor.

Doktorlar, bu tür izleri tıbbi yönden kolaylıkla açıklıyorlar. Örneğin kurşun yarası denen bir şiş, aslında bir göbek fıtığı, başta görülen bir yarık şeklindeki saçsız bölge, asabi bir saç dökülmesidir.

Yeniden bedenlenmeye inananlar

Yeniden bedenlenmeyi ilk ortaya atan **Eflatun**'dur. Ona göre, ruhlar ölürler ve sürekli olarak, bu yaşama tekrar tekrar doğarlar. Yeniden doğma, bir arzu sonucu olur. Ruhlar öte dünyada, gönüllü olarak doğacakları bedeni ve ortamı seçerler.

Eflatun'dan çok sonraları da bu görüş geçerliliğini sürdürdü. İlginçtir, Hıristiyan aziz **St. Augustine,** Romalı düşünür **Plotinius**'un, Eflatun'un ruhunu taşıdığını iddia etmişti. Daha sonraları ise, **Kant Schopenhauer, Jack London, Tennyson** ve General **Patton** gibi birçok ünlü kişi yeniden bedenleme iddiasını sürdürdüler. Örneğin Patton, kendisinin önceki yaşamında Romalı bir general olduğuna inanıyordu.

Ünlü medyum **Edgar Cayce,** Amerika'da yeniden bedenleme inancının yayılmasında büyük etken oldu. İşin garip tarafı, Cayce, transa geçerek insanların geçmiş yaşamlarını, en ufak kanıtlarına kadar anlatmasına rağmen, normal halindeyken yeniden bedenlenmeye inanmıyordu. Cayce, öğretisine göre, insanların yaşamları süresince karşılaştıkları dertler, sıkıntılar, geçmiş yaşamlarındaki yanlış kararların veya hataların sonuçlarıydı.

Konunun bir diğer ünlü ismi, araştırmacı-doktor **Ian Stevenson**'dır. Virginia Üniversitesi'nde Psikiyatri Bölümü yöneticiliği yapan Stevenson, dünyanın çeşitli ülkelerini gezerek bazı yeniden bedenlenme olaylarını belirledi ve bunları **"Yirmi Reenkarnasyon Olayı"** adlı bir kitapta yayınladı.

Stevenson'ın iddialarında ya da anlattığı olaylarda, kesin kanıtlamalar görülmüyor. O sadece olayları incelemiş ve ihtimalleri ortaya koymuştur. Konunun ruhsal yönden ele alınması gerektiğini vurgulamıştır.

Virginia Üniversitesi Psikiyatri ve Parapisikoloji Bölümü, 1960'lı yıllarda Hindistan Rajasthan Üniversitesi Parapisikoloji Kürsüsü Başkanı Prof. H.N. Banerjee'yi Türkiye'ye yolladı. Banerjee, Türk araştırmacı **Reşat Bayer**'le beraber Adana bölgesinde incelemeler yaptı. Ian Stevenson da aynı yıllarda Adana'ya gelerek yine Bayer'le beraber uzun ve titiz araştırmalar yaptı. Sonuçta, bu bölgenin yeniden bedenlenme konusunda, çok duyarlı bir bölge olduğuna karar verildi. Sonradan Virginia Üniversitesi yetkilileri, yine bu bölgede araştırmalara devam edeceklerini açıkladılar.

Daha fazla bilgi için:
Reşat Bayer, *Reenkarnasyon, Parapsikoloji Yönünden,* Özgü Yayınevi, 1965.
Reenkarnasyon, Genedoğmak Bilimsel İncelenimi, Bilim Araştırma Merkezi, 1977.
J. B. Delacour, *Ölümden Sonra Yeniden Doğuş,* Nebioğlu Yayınevi, 1974.
Ian Stevenson, *Twenty Cases Suggestive of Reincarnation,* Virginia Press, 1974.
Eflatun, *Devlet,* Remzi Kitabevi.

Yararları

İnananlara göre, yeniden bedenlenme bilgisi, dünyanın içinde bulunduğu tehlikeli ve çarpık durumu düzeltebilecek güçte! Bununla geçmiş daha iyi bilinecek, yapılan hatalar tekrar yapılmayacaktır. Birçok hastalık, örneğin fobiler, aşırı tutkular tedavi edilebilecek. Ekminezi adı verilen, hipnoz yoluyla uyutularak doğum öncesine döndürülebilme metoduyla, ruh dünyasının gizemi ve yaşamın gerçek anlamı aydınlanacak. Sonuçta, ölüm korkusu azalacak, belki de tamamen yok olacak!